

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΙΟΥΝΗΣ 2009

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 263

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

ΛΥΣΗ ΤΩΡΑ

Χριστόφιας και Ταλάτ

να εγκαταλείψουν τους πατριωτισμούς

ÇÖZÜM ŞİMDİ

Hristofyas ve Talat kendi ulusal
çikarlarını bir kenara bırakmalı

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ

*Η επανάσταση είναι
πρώτα απ' όλα
μια ρήξη*

Σελ. 9

Referandum...
Beş Yıl Sonra

Syf. 5

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η Αριστερά να δώσει διέξοδο

Η κρίση που έχει χτυπήσει την παγκόσμια οικονομία συνεχίζει να βαθιάνει, φέρνοντας ξανά στην επιφάνεια χαρακτηριστικά που φαίνονταν να ανήκουν στο μακρινό παρελθόν. Κοινωνική αναταραχή στην Ευρώπη, Αμερική, ανεργία, συρρίκνωση των ανεπτυγμένων οικονομιών, ξενοφοβία, οικονομικός εθνικισμός, προστατευτισμός έστω και σε αρχικά στάδια. Οι προβλέψεις που από χρόνια προειδοποιούσαν, από αμέτρητους χώρους, για αυτό το ενδεχόμενο επαληθεύονται με ένα δραματικό τρόπο.

Ο νεοφιλελευθερισμός, που ξεκίνησε με τη Θάτσερ και τον Ρίγκαν πριν περίπου δύομιση δεκαετίες, και επικράτησε σαν μια νέα θρησκεία, έφτασε στο τέλος του, αφήνοντας πίσω χάος, μεγάλες οικονομικές καταστροφές. Σε μια σειρά υποανάπτυκτες χώρες η διαδικασία εξαθλίωσης ακόμα μεγαλύτερων στρωμάτων του πληθυσμού παίρνει απότομη επιτάχυνση, και η ανεργία μετατρέπεται στην κύρια απειλή των κοινωνιών της Δύσης.

Ζούμε σε μια εποχή όπου η αλληλεξάρτηση των οικονομιών έχει πάρει πρωτοφανέστερες διαστάσεις. Και είναι ακριβώς με αυτή την έννοια που η εν δυνάμει απειλή πρέπει να θεωρείται μεγαλύτερη από το 1929-33. Η ταχύτητα και η ορμή με την οποία, μέσα σε διάστημα ημερών και εβδομάδων, ένα αμερικάνικο φαινόμενο απέκτησε παγκόσμιες διαστάσεις, αποτελεί ίσως το πιο μεγάλο ρεκόρ της σημερινής κρίσης.

Ζούμε το τέλος μιας ολόκληρης εποχής. Ειδικό καταμάρτυρόν το ξεχαρβάλωμα της αμερικάνικης οικονομικής μηχανής, την απουσία ρευστού για εμπόριο, την έλλειψη χρηματοδότησης για επενδύσεις, που όλα μαζί τα εκατοντάδες δισ. που ήδη δόθηκαν και δεσμεύτηκαν για να δοθούν, δεν μπορούν να αντιστρέψουν. Περισσότερο από όλα η σημερινή κατάρρευση σημαίνει κατάρρευση του βασικού νεοφιλελεύθερου θεωρήματος, ότι δηλαδή η αγορά είναι αποδοτικός μηχανισμός κατανομής πόρων και ότι οι αγορές είναι αυτορρυθμιζόμενες μέσα από την έκφραση της ελεύθερης βούλησης του κάθε ατομικού καπιταλιστή.

Τα θεμέλια του παγκόσμιου πολιτικού και οικονομικού οικοδομήματος έχουν κατακερματιστεί τόσο βαθιά που κανείς δεν μπορεί να φανταστεί επαναστάσή τους με την προηγούμενη μορφή. Ο τρόμος, η αγωνία και η αβεβαιότητα είναι διάχυτα σε κάθε ομιλία, αναφορά, εκτίμηση και πρόβλεψη, όσο και αν γίνεται προσπάθεια για επιβεβαίωση κάθε φορά της πίστης των ιδανόντων για τις δυνατότητες του συστήματός τους να αναδυθεί από την κρίση σε κάποια στιγμή στο μέλλον.

Στα πλαίσια ακριβώς αυτής της προσταθείας αποφεύγεται κριτική του καπιταλιστικού συστήματος και της αγοράς και αποδίδονται τα πάντα στις κακές επιλογές, την ανικανότητα και την απληστία των διαχειριστών του. Ταυτόχρονα, γίνεται αναφορά σε ψυχολογικούς λόγους, το χάσιμο της

εμπιστοσύνης για παράδειγμα, που εμποδίζουν «ορθά» οικονομικά μέτρα να έχουν το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Το κέρδισα της εμπιστοσύνης, όμως, προέρχεται από αυξανόμενα κέρδη, διευρυνόμενες αγορές, φτηνή και εύκολη χρηματοδότηση, έλεγχο πάνω στις πολιτικές της κρατικής μηχανής, και η έλλειψή τους την καταστρέφει. Το πραγματικό πρόβλημα δηλαδή της τόσο φανεράς και έλλειψης δυνατοτήτων κέρδους που οδηγεί στο χάσιμο της εμπιστοσύνης, το ερμ-

νηεύουν αντίστροφα. Η συντριβή του αμερικάνικου χρηματοπιστωτικού συστήματος είναι σύμπτωμα βαθύτερης κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα, η εξήγηση της οποίας μπορεί να αναζητηθεί στη βασική ανάλυση της Μαρξιστικής θεωρίας. Και είναι ακριβώς στο ρόλο που έπαιξε το χρηματοπιστωτικό σύστημα στο πρόσκαιρο ξεπέραςμα αυτής της κρίσης, που σοβούσε όλο το διάστημα από την ονομαζόμενη πετρελαϊκή κρίση του 1974 μέχρι και της αρχές

περιόδου όπου χωρίς κίνδυνο πια αντικατάστασής του, ο παγκόσμιος καπιταλισμός είχε τη δυνατότητα να συναρμολογήσει τον εαυτό του. Η επίθεση ενάντια σε μεροκάματα και κατακτήσεις σε όλη τη δεκαετία του 1990, και μέχρι σήμερα, ήταν χωρίς προηγούμενο. Στις ΗΠΑ αυτή η πολιτική συνδυάστηκε και με αποεπένδυση στη βιομηχανική παραγωγή της χώρας και την επένδυση σε χώρες όπως η Κίνα και η Ινδία με μεροκάματα πείνας. Με αυτόν ακριβώς τον

τρόπο οι μεγάλες βιομηχανίες των ΗΠΑ αλλά και του υπόλοιπου καπιταλιστικού κόσμου αποκατέστησαν τις δυνατότητες ψηλών κερδών για την κάθε ατομική επιχείρηση. Αποκαθιστώντας όμως τις δυνατότητες κέρδους της κάθε ατομικής επιχείρησης μέσα από τη συρρίκνωση των μεροκαμάτων, συρρίκνωναν ταυτόχρονα την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων, την αγοραστική δύναμη του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας. Όσο και αν φαίνεται απίστευτο σαν πολιτική, με στοιχειώδη έστω

τρόπο οι μεγάλες βιομηχανίες των ΗΠΑ αλλά και του υπόλοιπου καπιταλιστικού κόσμου αποκατέστησαν τις δυνατότητες ψηλών κερδών για την κάθε ατομική επιχείρηση. Αποκαθιστώντας όμως τις δυνατότητες κέρδους της κάθε ατομικής επιχείρησης μέσα από τη συρρίκνωση των μεροκαμάτων, συρρίκνωναν ταυτόχρονα την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων, την αγοραστική δύναμη του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας. Όσο και αν φαίνεται απίστευτο σαν πολιτική, με στοιχειώδη έστω

λημά του. Αποκατέστησε τις δυνατότητες κέρδους των επιχειρήσεων μέσα από φτηνά εργατικά χέρια, αύξησε την αγοραστική δύναμη της κοινωνίας μέσα από δανεισμό, εξασφάλισε τον εαυτό του βάζοντας υποθήκη περιουσιακά στοιχεία των οποίων την τιμή φρόντισε όσο μπορούσε να αυξάνει, και εξασφάλισε ταυτόχρονα επιπλέον κέρδος μέσα από τα επιτόκια των χρημάτων που δάνειζε. Τι πιο εκπληκτικό οικονομικό σύστημα από την καπιταλιστική αγορά!

Για εξασφάλιση των ρευστών για αυτό το γεγνημένο η Αμερική έβαλε στο παιχνίδι όλο τον κόσμο και ειδικά τις γρήγορα αναπτυσσόμενες χώρες όπως η Κίνα, η Ινδία κ.λπ. Πωλούσαν securities, είδος ομολόγων, σε αυτές τις χώρες όπου οι μεγάλες εξαγωγές τους στην αποβιομηχανοποιημένη Αμερική, σε συνδυασμό με τα πολύ χαμηλά μεροκάματα, τους επέτρεπε να έχουν πλεόνασμα. Η παγκόσμια οικονομία είχε δεθεί σε κοινή μοίρα όσο ποτέ προηγουμένως.

Όλα τελείωσαν όμως τώρα, με το τέλος μιας ιστορίας που ήταν καταδικασμένη να είναι προσωρινή, μιας ιστορίας που το τέλος της μόνο τυφλοί από την απληστία και τη χλιδή δεν μπορούσαν να δουν ότι πλησιάζει. Μόνο τα ακίνητα και οι μετοχές στα χρηματιστήρια έχασαν, σύμφωνα και με τις πιο μετριοπαθείς εκτιμήσεις, δεκάδες τρις. από την αξία τους, αφαιρώντας τεράστια ποσά από τις δυνατότητες χρηματοδότησης της κατανάλωσης, άρα και της παραγωγής, ακόμα και από τις πιο απομακρυσμένες περιοχές του κόσμου. Τα μέτρα τόνωσης της οικονομίας στις ΗΠΑ και στον υπόλοιπο κόσμο δεν μπορούν ούτε και μερικώς να αποκαταστήσουν αυτή την απώλεια, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη άλλα πολλά τρις. που χάθηκαν από τον διεθνή τζόγο που ονομάζεται παράγωγα, και όλα αυτά που οι ΗΠΑ χρωστούν σε χώρες όπως η Κίνα() και η Ινδία που με τα πλεονάσματά τους χρηματοδότησαν την αμερικάνικη ανάπτυξη.

Το μετριοπαθές ποσοστό ανάπτυξης του αναπτυσσόμενου κόσμου με περίπου 4%, παρά την πρωτοφανή στην ιστορία χρηματοδότηση της τελευταίας δεκαετίας, αντικαθίσταται τώρα με αρνητικούς ρυθμούς ανάπτυξης που δεν έχουν πια δυνατότητα αντιστροφής τους παρά πρόσκαιρα, μόνο όμως για να δώσουν σειρά σε ακόμα μεγαλύτερη κατάρρευση.

Το σύνθημα σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα θα είναι η μόνη ρεαλιστική θέση στη νέα εποχή που μπαίνουμε. Πολιτικές θα δοκιμάζονται ξανά και ξανά μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, μόνο για να αποδειχθεί ότι δεν οδηγούν πουθενά. Ο έλεγχος του τραπεζικού συστήματος, των βασικών τομέων της οικονομίας και η ανάγκη για διεθνή συντονισμό της παραγωγής πρέπει να μπουν ξανά στο πρόγραμμα της Αριστεράς.

Το σύνθημα σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα θα είναι η μόνη ρεαλιστική θέση στη νέα εποχή που μπαίνουμε.

της δεκαετίας του 1990, που πρέπει να αναζητηθούν τα αίτια της σημερινής κατάρρευσής του.

Η δεκαετία του 1970 έβαλε τέλος στα ψηλά ποσοστά κέρδους που ο ανεπτυγμένος καπιταλισμός πέτυχε με μεταπολεμική περίοδο. Οι ιδιωτικές επενδύσεις μειώθηκαν, η ανεργία αυξανόταν και όλα τα κρατικά μέτρα χρηματοδοτήσεων κάθε μορφής οδηγούσαν σε αύξηση του πληθωρισμού αντί χαλιναγώγησής της. Η δεκαετία του 1980 ήταν μια άσχημη δεκαετία για τον παγκόσμιο καπιταλισμό, τόσο άσχημη που ενώ σε πολλά επίπεδα οι «επιδόσεις» της σημερινής κρίσης έχουν ξεπεράσει αυτές του 1929-33, υπάρχουν ακόμα επίπεδα, όπως αυτό της ανεργίας 1982-83, που παραμένουν ψηλότερα από τα σημερινά.

Η απρόσμενη πολιτική νίκη του καπιταλισμού μέσα από την κατάρρευση του σταλινισμού σήμανε την αρχή μιας

στοιχεία ρεαλισμού, «έλυσαν» αυτό το πρόβλημα με δανεισμό. Το απόγειο αυτής της πολιτικής ήταν η έκρηξη στα ακίνητα. Δάνειζαν για την αγορά σπιτιού πρακτικά σε οποιοδήποτε, αφού τα σπίνια έμπαιναν υποθήκη και οι δανειστές εξασφαλιζονταν. Σε πολλές περιπτώσεις η μόνη υποχρέωση με την αγορά τους ήταν καταβολή δόσεων που ούτε και τον τόκο δεν ξοφλούσαν για τον τρέχοντα χρόνο. Ακόμα όμως και αν το αρχικό ποσό δανεισμού μεγάλωνε αντί να μειώνεται, φρόντισαν ώστε οι τιμές των σπιτιών χρόνο με το χρόνο να ανεβαίνουν ακόμα πιο γρήγορα εξασφαλίζοντας έτσι τους δανειστές.

Εκεί που προχωρούσε η αποπληρωμή του δανείου σε κάποιο βαθμό, τα σπίνια έμπαιναν υποθήκη ξανά και ξανά για εξασφάλιση δανείων για καταναλωτικούς σκοπούς, για αγορά αυτοκινήτου, για σπουδές.

Ο καπιταλισμός είχε «λύσει» το πρόβ-

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ιός της γρίπης και ΜΜΕ

Είναι για να σε τρελαίνουν τα ΜΜΕ με τον πανικό που σπέρνουν κατά καιρούς ανά την Υφήλιο. Πότε είναι η νόσος των τρελών αγελάδων, πότε η γρίπη των πτηνών και τώρα η γρίπη των χοίρων. Βέβαια οι κερδισμένοι από τον εκάστοτε πανικό που δημιουργείται βγαίνουν οι φαρμακοβιομηχανίες που καταφέρνουν να ξεπουλουν κάθε λίγο και λιγάκι ό,τι απόθεμα έχουν στις αποθήκες τους και να εντατικοποιούν την παραγωγή τους για όλο το εικοσιτετράωρο με τον τζίρο και τα υπερκέρδη τους να εκτινάσσονται στα ύψη.

Και όμως, αν κάποιος κάνει μια σύγκριση των ψυχρών αριθμών πολύ εύκολα θα δει ότι μπροστά στις μονάδες που πεθαίνουν από τις τελευταίες δήθεν επιδημίες, χιλιάδες και εκατομμύρια είναι οι άλλοι που πεθαίνουν σ' ολόκληρο τον πλανήτη από τις συνήθεις μορφές γρίπης ή από την πείνα και τους πολέμους, τα οποία παραμένουν οι βασικές πηγές-αρρώστιας του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.

ΕΔΕΚ και ευρωεκλογές

Εδώ και ένα χρόνο τουλάχιστον ξεκίνησε την προεκλογική της εκστρατεία η ΕΔΕΚ για τις εκλογές του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου με κύριο σύνθημά της την εκλογή ενός ευρωβουλευτή ο οποίος θα προωθεί τις θέσεις της ΕΔΕΚ στην Ευρώπη. Το ότι έχει εκλέξει έναν ευρωβουλευτή, σύμφωνα με τους αριθμούς θεωρείτο δεδομένο εκτός που αν την ξεπερνούσε σε ψήφους το Ευρωκό, πράγμα που αποδείχτηκε αδύνατο. Όμως γιατί χρειαζόταν ένας ολόκληρος χρόνος προεκλογικής εκστρατείας μόνο ο Ομήρου το γνωρίζει. (Ίσως να είναι και αυτό μια από τις υπερβολές στις οποίες μας έχει συνηθίσει).

Τώρα αν έχει να προσφέρει κάτι η εκλογή ευρωβουλευτή από την ΕΔΕΚ ίσως να είναι στο ότι θα φανεί και σε επίπεδο Ευρωκοινοβουλίου η διάσταση της δεξιαριστικής πολιτικής της με τους υπόλοιπους ευρωβουλευτές της ομάδας του Σοσιαλιστικού Κόμματος, γεγονός που θα την περιθωριοποιεί ακόμα παραπάνω στα μάτια ακόμα και αυτών που πριν λίγες μέρες της έχουν δώσει την ψήφο τους.

Πουργουριδής και ελληνολάτρεις

Σχίζουν τα μάτια τους οι απανταχού ελληνοφρονούρι γιατί ο Πουργουριδής ως ευρωβουλευτής προσπέγραψε κείμενο-πρόταση για διερεύνηση από την Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων της τουρκικής μειονότητας στη Ρόδο και στην Κω, θεωρώντας ότι η πρόταση αυτή υποκινείται από την Τουρκία σε αντιστάθμισμα της καταδίκης της για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Ελλήνων στην Ίμβρο και στην Τένεδο.

Ο Δωδεκανήσιος ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ, Γιώργος Νικητιάδης, τον οποίο επαναλαμβάνουν κατά κόρο τα κυπριακά Μέσα Ενημέρωσης αποκαλεί τον Πουργουριδή αντίπαλο της δημοκρατίας και εχθρό του ελληνοισμού και ότι μόνο λύπη και ντροπή μπορεί να εκφραστεί για το ότι ένας Ελληνοκύπριος διατηρεί αμφιβολίες για τη μεταχείριση των μουσουλμάνων στη Ρόδο και στην Κω.

Να σημειώσουμε πρώτα ότι οι ελληνοφρονούρι αποκαλούν τους τουρκόφωνους απλά μουσουλμάνους, ενώ τους ελληνοφώνους Έλληνες. Το μεγάλο όμως ερώτημα είναι, σε τι φοβίζει και τρομάζει όλους αυτούς τους φύλακες του έθνους αν θα γίνει μια διερεύνηση από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο οποίο και οι ίδιοι συμμετέχουν και πολλαπλώς εκθειάζουν για τις αρχές από τις οποίες διέπεται. Τόσο έχουν εθιστεί στο εθνικό ψέμα που καμιά αλήθεια δεν αντέχουν όταν αφορά τη δική τους στάνη;

Εμείς θέλουμε να πιστεύουμε ότι σε Ρόδο και Κω δεν συμβαίνουν όσα για δεκαετίες συνέβαιναν ενάντια στους Τουρκοκύπριους, ενώ ο τόπος Άσος ακόμα και κατά τη διάρκεια της θητείας του δήλωνε ότι οι Ελληνοκύπριοι δεν σκότωσαν κανένα Τουρκοκύπριο.

Η μεγάλη όμως πραγματικότητα είναι ότι όλοι αυτοί οι γαλανοφρονούρι που θέλουν να συντηρούν μια εικόνα βγαλμένη από το ψέμα και την τρομοκρατία ενάντια σε όσους το αμφισβητούν, πρώτοι αυτοί μειώνουν και ενταφιάζουν ό,τι δήθεν υπερασπίζονται.

Το μήνυμα των ευρωεκλογών

Οι ευρωεκλογές του Ιουνίου διεξήχθησαν μέσα σε συνθήκες γενικευμένης κρίσης, όχι μόνο οικονομικής αλλά και κοινωνικο-πολιτικής. Η παγκόσμια οικονομική κρίση μπορεί να είχε ως αφετηρία τις ΗΠΑ, αλλά ο τρόπος που εξελίχτηκε απέδειξε ότι το τραπεζικό σύστημα της Ευρώπης και της Αμερικής δεν είναι μόνο αλληλένδετα αλλά λειτουργούν με τις ίδιες μεθόδους. Δεκαετίες εφαρμογής του νεο-φιλελεύθερου μοντέλου, απορρύθμισης των αγορών και της διακίνησης κεφαλαίων είχαν σαν αποτέλεσμα την πιο βαθιά παγκόσμια οικονομική κρίση μετά την κρίση του 1930.

Οι καταστροφικές συνέπειες της κρίσης έχουν επηρεάσει όλες τις χώρες της Ευρώπης με σημαντική μείωση στην παραγωγή και στα εισοδήματα και κατακόρυφη

μάτος έχει δημιουργήσει συνθήκες απαξίωσης και απάθειας στους θεσμούς και στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι κυβερνήσεις της Ευρώπης έχουν κάνει μια εθνικιστική στροφή προσπαθώντας να προστατέψουν τα εθνικά τους συμφέροντα. Όπως έχει γίνει πολύ ξεκάθαρο από τις συζητήσεις των 20 μεγαλύτερων οικονομιών του κόσμου, όχι μόνο δεν αναμένεται να υπάρξουν ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις στο χρηματοπιστωτικό σύστημα και στο οικονομικό μοντέλο ανάπτυξης, αλλά ακόμα και στις πιο μικρές αλλαγές φαίνεται ότι δεν μπορούν να συμφωνήσουν.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες κρίσης, κοινωνικού αναβρασμού και έλλειψης πολιτικής κατεύθυνσης και οράματος στην Ευρώπη δεν πρέπει να θεωρείται παράξενο ότι τα ποσοστά συμμετοχής στις ευρωεκλογές

αύξηση της ανεργίας. Οι κυβερνήσεις της Ευρώπης αντέδρασαν με τεράστιες χρηματοπιστωτικές δαπάνες με μοναδικό σκοπό τη διάσωση του τραπεζικού συστήματος. Αυτές οι δαπάνες έχουν διογκώσει τα δημοσιονομικά ελλείμματα τα οποία τώρα προσπαθούν να περιορίσουν με πολιτικές λιτότητας και περικοπής των κοινωνικών παροχών. Επίσης υπάρχει μια συνειδητή προσπάθεια να περιορισθούν οι μισθοί από τους εργοδότες οι οποίοι εκμεταλλεύονται την ανασφάλεια που διακατέχει τους εργαζόμενους σε συνθήκες κρίσης και αυξανόμενης ανεργίας. Οι επιπτώσεις της κρίσης βαρύνουν όλο και σε μεγαλύτερο βαθμό την εργατική τάξη και τις πιο ευάλωτες χώρες όπως αυτές της ανατολικής Ευρώπης.

Σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης έχει δημιουργηθεί ένα κλίμα κοινωνικού αναβρασμού και ο κίνδυνος κοινωνικών εκρήξεων επισημαίνεται ως ορατός και από ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και από πολιτικούς αναλυτές. Ηδη, τέτοιες αντιδράσεις αρχίζουν να διαφαίνονται όπως η πρόσφατη εξέγερση εργατών σε εργοστάσιο χάλυβα στο Λουξεμβούργο.

Στα κοινωνικά αδιέξοδα των ευρωπαϊκών χωρών έρχονται να προστεθούν και το πολιτικό και θεσμικό τέλμα μετά την απόρριψη της Συνθήκης της Λισαβόνας η οποία κύριο στόχο είχε τη θεσμοθέτηση μιας σειράς από νεο-φιλελεύθερες πολιτικές, όπως τα κριτήρια του Μάαστριχτ και το σύμφωνο σταθερότητας.

Αυτή η γενικευμένη κρίση στην Ευρώπη και η έλλειψη εναλλακτικής πολιτικής και ορά-

ματός έχει δημιουργήσει συνθήκες απαξίωσης και απάθειας στους θεσμούς και στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι κυβερνήσεις της Ευρώπης έχουν κάνει μια εθνικιστική στροφή προσπαθώντας να προστατέψουν τα εθνικά τους συμφέροντα. Όπως έχει γίνει πολύ ξεκάθαρο από τις συζητήσεις των 20 μεγαλύτερων οικονομιών του κόσμου, όχι μόνο δεν αναμένεται να υπάρξουν ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις στο χρηματοπιστωτικό σύστημα και στο οικονομικό μοντέλο ανάπτυξης, αλλά ακόμα και στις πιο μικρές αλλαγές φαίνεται ότι δεν μπορούν να συμφωνήσουν.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες κρίσης, κοινωνικού αναβρασμού και έλλειψης πολιτικής κατεύθυνσης και οράματος στην Ευρώπη δεν πρέπει να θεωρείται παράξενο ότι τα ποσοστά συμμετοχής στις ευρωεκλογές

έφτασαν μόλις στο 43%. Οι ευρωπαϊκοί λαοί δεν πιστεύουν ότι το ευρωκοινοβούλιο μπορεί να έχει κάποιο σημαντικό ρόλο να διαδραματίσει στη διαμόρφωση των θεσμών και της πολιτικής της Ευρώπης. Η οικονομική κρίση έχει αποδείξει ότι οι αλλαγές που απαιτούνται είναι πολύ πιο βαθιές και ριζικές από αυτές που θα μπορούσε να επηρεάσει η Ευρωβουλή. Η σημασία των ευρωεκλογών στις πιο πολλές ευρωπαϊκές χώρες όπως και στην Κύπρο περιορίζεται στην καταγραφή των εσωτερικών πολιτικών συστατικών. Τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται είναι ως επί το πλείστον εθνικά, με πολύ περιορισμένες αναφορές σε εναλλακτικές πολιτικές που να αφορούν την πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στην Κύπρο, λαμβάνοντας υπόψη τις προοπτικές για λύση του Κυπριακού, το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών έχει τη σημασία του και πρέπει να θεωρηθεί θετικό και σαν νίκη για τις δυνάμεις που επιθυμούν λύση και επανένωση της Κύπρου, αφού τα ακραία εθνικιστικά κόμματα βγήκαν αποδυναμωμένα από αυτή τη διαδικασία. Αυτό θα μπορούσε να γίνει σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό αν η Αριστερά πρόβαλλε μια τολμηρή πολιτική στο Κυπριακό αλλά και στο κοινωνικο-οικονομικό επίπεδο. Παρόλα αυτά τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών αφήνουν ελεύθερο τον Χριστόφια χωρίς τα βαριά του του έβραζαν οι συγκυβερνώντες του, για να προχωρήσει αποφασιστικά για τη λύση χωρίς τις αμφιταλαντεύσεις της τελευταίας περιόδου.

Παναγιώτης Παλλίνης

Οι αντιπαράθεσεις που ξέσπασαν πρόσφατα με αφορμή τη συζήτηση για την αλλαγή των βιβλίων της Ιστορίας (έστω κι αν ελάχιστες από αυτές εδράζονται στη βάση σοβαρών επιχειρημάτων) υπενθυμίζουν για μια ακόμα φορά την αδιαμφισβήτητη θέση ότι η Ιστορία γράφεται πάντοτε από τους νικητές. Είτε αυτό αφορά εθνικούς ή παγκόσμιους πολέμους είτε ταξικές συγκρούσεις και γεγονότα στο εσωτερικό ενός κράτους ή εθνότητας. Ο εμφύλιος στην Ελλάδα το 44-49 αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα. Ο πόλεμος αυτός

ΙΣΤΟΡΙΑ

αντίληψη ξεμπερδεύει με τα σημαντικά γεγονότα αμέσως μετά την ανεξαρτησία, που οδήγησαν στη σημερινή διχοτομική κατάσταση. Η δράση των παρακρατικών οργανώσεων (TMT και ΑΚΡΙΤΑΣ) την περίοδο 1961-1964 και οι υποκινούμενες συγκρούσεις από Ε/κύπριους και Τ/κύπριους εθνικιστές αποδίδονται εξ ολοκλήρου σε έξωθεν σχεδιασμούς, δίνοντας πλήρη

σήμερα. Η απόκρυψη των πραγματικών ιστορικών γεγονότων – ακόμη και ως μιας άλλης εκδοχής – οι εθνοπατριωτικές κορώνες και η διαιώνιση της άγνοιας είναι τα μοναδικά καταφύγια αυτού που αποκαλείται επίσημη εκδοχή της Ιστορίας.

Έτσι, μιλούν για την ΕΟΚΑ όχι όμως για την ΕΟΚΑ Β, μιλούν για την τουρκική ΤΜΤ και σιωπούν για τον ΑΚΡΙΤΑ, υμνούν τον Γρίβα του 55-59 αλλά δεν γνωρίζουν τον Γρίβα της γερμανικής κατοχής και μετέπειτα συνεργάτη των Αγγλων. Αναφέρονται στις δολοφονίες

«Συμμοριτοπόλεμος» και «τουρκανταρσία»

δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια σύγκρουση αντίθετων ταξικών δυνάμεων για το ποιος θα επικρατήσει στο εσωτερικό μετά την ήττα του Ναζισμού. Εξήντα χρόνια από τότε η ιστορική εκδοχή της ελληνικής άρχουσας τάξης για τα γεγονότα στιγματίζει τον «προδοτικό» κομμουνισμό ως την αιτία των δεινών και της καταστροφής που επέφερε η εμφυλιακή εκείνη περίοδος του «συμμοριτοπόλεμου», όπως τον ονόμασαν. Απλούστατα γιατί η Ιστορία γράφτηκε και προπαγανδίστηκε από τις δυνάμεις της Δεξιάς και του παρακράτους της, που με τη στήριξη του αγγλικού και αμερικανικού ιμπεριαλισμού βγήκαν νικητές και καρπώθηκαν την εξουσία για δεκαετίες. Αυτή την Ιστορία διδάχτηκαν οι επόμενες γενιές τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο, αυτή τη διαστρεβλωμένη εκδοχή των γεγονότων υπερασπίζονται ή ανέχονται μέχρι και σήμερα πολιτικοί, παπάδες και δημοσιογράφοι, που εξεγείρονται στο άκουσμα κι μόνο της ανάγκης για συζήτηση και αλλαγές στα βιβλία της Ιστορίας. Αν ρωτήσει κάποιος σημερινούς αλλά και πρώην μαθητές, από ποιους, πώς και γιατί εκτελέστηκε, για παράδειγμα, ο Μπελογιάννης είναι βέβαιο πως θα εισπράξει κάθε λογής άγνοια, όπως και για σωρεία άλλων γεγονότων. «Συμμοριτοπόλεμος», λοιπόν, στην Ελλάδα, «τουρκανταρσία» στην Κύπρο. Με μια μόνο λέξη η ε/κυπριακή επικρατούσα ιστορική

κάλυψη στους Ε/κύπριους αρρωστημένους εθνικιστές που έπαιξαν τέλεια το παιχνίδι της διχοτόμησης. Κάθε άλλη λογική προσέγγιση των γεγονότων στηλιτεύεται ως περιθωριακή και οι εκφραστές της ως «φιλότουρκοι» και «προδότες».

Η κατεστημένη ιστορική αντίληψη(!), την οποία με πάθος υπερασπίζονται πολιτικοί, καθηγητές και αρθρογράφοι, προσφέρει τελικά κάλυψη στον «ατόφιο» πατριωτικό λόγο, στον κάθε μεταλλόδοξο εθνικιστή και στον κάθε βολεμένο στα γκρανάζια του συντηρητισμού που διατρέχει το ε/κυπριακό κράτος από το 1960 μέχρι και

Ε/κυπρίων από Τούρκους το '74, αρνούνται όμως τις δολοφονίες Τ/κυπρίων τη δεκαετία του '60 και το '74 από Ε/κύπριους. Θυμούνται την Άσσια, τη Μια Μηλιά και την Κερυνεια, αλλά ξεχνούν την Τόχνη, την Κοφίνου και την Ομορφίτα.

Η εσωτερική επικράτηση της ε/κυπριακής άρχουσας τάξης απέναντι στην τ/κυπριακή κοινότητα μέχρι το 1974 διαμόρφωσε ανάλογα και την (μη) καταγραφή των πραγματικών γεγονότων από την ανεξαρτησία μέχρι την εισβολή της Τουρκίας. Στην πραγματικότητα, η άθλια πολιτική της εθνικιστικής σύγκρουσης της δεκαετίας του '60 δεν επιτρέπει στους Ε/κύπριους εθνικιστές την παράθεση επιχειρημάτων για τα έργα και ημέρες τους της περιόδου εκείνης. Γι' αυτό και οι αναφορές τους στο Κυπριακό έχουν σαν αφετηρία την εισβολή του '74, όπου πιο ανώδυνα μπορούν να επικαλεστούν το δίκαιο των Ε/κυπρίων.

Όμως, η αποσπασματική και επιλεκτική μαρτυρία δεν μπορεί να σταθεί ακόμα και σε ένα σοβαρό αστικό δικαστήριο. Πόσο μάλλον όταν αυτή αφορά την πολιτική που έχει να κάνει με πολύ πιο σύνθετα και πολύπλοκα ζητήματα, όπως είναι οι εθνικές διαμάχες και η δράση παρακρατικών ομάδων που συνήθως οδηγούν σε πολιτικά εγκλήματα.

Γ.Κ.

Ελεύθερη πρόσβαση στα πανεπιστήμια

Η υπόθεση εισδοχής μερικών δεκάδων αποφοίτων, αρχικά Ιδιωτικών Λυκείων και στη συνέχεια Ιδιωτικών και Δημόσιων Λυκείων, στο κρατικό πανεπιστήμιο με εξετάσεις GCE ή άλλες διεθνείς εξετάσεις, έφερε στην επιφάνεια όλα τα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις του ελληνοκυπριακού εκπαιδευτικού συστήματος και κατ' επέκταση τα αδιέξοδα της κοινωνίας μας. Ξεκινώντας με το τι ισχύει σήμερα, κάθε μαθητής ξέρει καλά πως δεν εξασφαλίζει θέση αν δεν περάσει από τα πανάκριβα ιδιωτικά φροντιστήρια. Η μάστιγα αυτή της παραπαιδείας είναι φαινόμενο υπανάπτυξης. Το εκπαιδευτικό μας σύστημα παρόλα τα κονδύλια αδυνατεί συνειδητά και τη σκυτάλη αναλαμβάνει το παρασύστημα των φροντιστηρίων που καταπονεί και αφαιμάσσει γονείς και μαθητές, ναρκοθετεί τη δημόσια εκπαίδευση και τη γενικότερη αγωγή και μόρφωση της νεολαίας μας.

Η ΟΕΛΜΕΚ από τη μεριά της ουδόλως αντιμετωπίζει αυτή την κατάσταση με οποιοδήποτε τρόπο για να σταματήσει τον καθήφορο της παραπαιδείας, πράγμα που αφήνει υπόνοιες για τις προθέσεις της οργάνωσης για τα φροντιστήρια και τα μαύρα λεφτά τους. Εντούτοις, στην πρόταση του Πανεπιστημίου Κύπρου για αποδοχή αποφοίτων με GCE, η ΟΕΛΜΕΚ αντέδρασε κυριολεκτικά με τρόπο πολεμικό.

Η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ εκπροσωπώντας το σύνολο σχεδόν των εκπαιδευτικών, ένα στρώμα καθοριστικό για το μέλλον της κοινωνίας θα αναμενόταν να έπαιζε ένα καταλυτικό ρόλο σε πάρα πολλά επίπεδα. Αντί αυτού του ρόλου η ΟΕΛΜΕΚ τείνει να εκφράζεται συντηρητικά σε

παρά πολλά ζητήματα, δίνει την εντύπωση οργάνωσης αποκομμένης από το σήμερα, προσκολλημένης σε στενά καλούπια ωφελισμού. Έχοντας εμμονές ενός «εθνοσωτήριου» ρόλου, αντιλαμβάνονται την παιδεία σαν φέουδο ελληνοχριστιανικό όπου το διαχειρίζονται προς ίδιον όφελος. Η κοροϊδία με τον ελληνοχριστιανισμό που κουβαλά η ηγεσία της, δεν είναι νοητό να συνεχίζει σε μια πολυεθνική σήμερα κοινωνία. Είναι παράδοξο να επιχειρείται εκβιαστικά να επιβληθεί η άποψη της ηγεσίας της ΟΕΛΜΕΚ, υπαγορεύοντας όρους σχετικά με τα κριτήρια για την εισδοχή φοιτητών σ' ένα αυτόνομο ίδρυμα, όπως είναι το Πανεπιστήμιο Κύπρου. Οι εκπαιδευτικοί ως εργαζόμενοι σε ένα πνευματικό πόστο, θα έπρεπε να έχουν σαν βασικό τους καθήκον να υπερασπίζονται την παιδεία από ανελεύθερες συντηρητικές ιδεοληψίες.

Η άλλη παράμετρος είναι η εθνικιστική υστερία που ξέσπασε από τα υπερπατριωτικά στοιχεία για να πλήξουν κάθε προσπάθεια μεταρρύθμισης από την κυβέρνηση Χριστόφια, αλλά και η ατομία της κυβέρνησης να επιφέρει τομές σε αυτονομία ζητήματα. Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση στην προοπτική λύσης του εθνικού δεν πρέπει να μείνει με ένα κρατικό πανεπιστήμιο που να ελέγχεται και περιορίζεται από όρους που βγαίνουν από τη σημερινή του δομή. Τα GCE κάλλιστα θα μπορούσαν να ήταν μια μεταβατική λύση για τη συμμετοχή της άλλης κοινότητας στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, και σίγουρα τέτοιες προοπτικές διαισθάνονται οι κύκλοι της συντήρησης και δεν συμμαχίζονται.

Στο πλαίσιο της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης

να καταργηθούν γενικά οι εξετάσεις εισόδου στα πανεπιστήμια μας, το εξεταστικό σύστημα που επικρατεί αυτή τη στιγμή δεν επιτρέπει την αναπαραγωγή ή και την παραγωγή γνώσης στα Λύκεια. Η κατάργηση του συστήματος εισδοχής προϋποθέτει τη δυνατότητα όλων των μαθητών να έχουν ελεύθερη πρόσβαση στα κρατικά πανεπιστήμια της Κύπρου. Αυτό στην πράξη μπορεί να σημαίνει τη δυνατότητα απορρόφησης πέραν των 6.000 πρωτοετών φοιτητών ετησίως. Το Πανεπιστήμιο στη συνέχεια θα κρίνει ποιοι μπορούν να προχωρήσουν και ποιοι όχι.

Το Πανεπιστήμιο Κύπρου πρέπει να αντεπεξέλθει στον κοινωνικό του ρόλο της γνώσης και παιδείας σε μαζικό επίπεδο και να δώσει πίσω στην κοινωνία αυτά που με οικονομικές θυσίες του προσφέρει πλουσιοπάροχα. Θα πρέπει να αποβάλει τις ελιτίστικες λογικές. Τους 30 ή 50 άριστους των ιδιωτικών σχολών που θέλει να πάρει φαίνεται τους βλέπει σαν επένδυση στο prestige του και όχι σαν διαπλάτυνση στην ελευθερία της γνώσης, και πονηρά ίσως να προσεγγίζονται αφού είναι κυρίως εύποροι γόννοι και υποψήφια επένδυση για μεταπτυχιακές σχολές αφού για το μέσο φοιτητή είναι λόγω βιοπάλης απροσέγγιστες.

Έπειτα, στην προοπτική λύσης θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι θα διαδραματίσει κεντρικό ρόλο μόνο εάν προωθήσει σήμερα μεταρρυθμίσεις και τομές που θα το βγάλουν έξω από τα κλειστοφοβικά όρια του ελληνοκυπριακού περιορισμένου ορίζοντα και του δώσουν διεθνή υπόσταση..

Χάρης Καλαποδάς

Referandum... Beş Yıl Sonra

Kıbrıslı Türklerin 2003 yılındaki ayaklanması barikatların açılması ve Denктаş'ın 35 yıl sonra Kıbrıslı Türklerin liderliğini kaybetmesine yol açmıştır.

Barikatların açılması iki toplumu ve Kıbrıs sorununun çözülmesi ile adanın yeniden birleşmesi umutlarını son 50 yıldır hiç olmadığı kadar yakına getirmiştir.

Annan Planı temelinde bir çözüm için 2004 yılında yapılan referandumda Kıbrıslı Türkler, Kıbrıs sorununun çözümünü vadeden yeni liderleri Talat ve birleşik bir Kıbrıs'ın AB'ye katılımı ve yeniden birleşme vizyonu, %65'lik bir oranla güçlü bir EVET demişler, bu vizyonu 33 yıllık bölünmüşlük ve izolasyonları sonrasında geleceklerini önemli şekilde değiştireceğini düşünmüşlerdir.

Diğer yandan Kıbrıslı Rumlar, Tasos Papadopoulos'un (Kıbrıs Rum tarafındaki retçi ve milliyetçi lider) caydırmaları sonucunda %75'lik oranla güçlü bir HAYIR yanıtı vermişlerdir.

Kıbrıslı Rumların HAYIR yanıtı aynı zamanda, yıllardır çözümün önündeki engelini Denктаş olduğuna inanan Kıbrıslı Türklerin suratına atılmış bir şamardır.

Erdoğan'ın iktidara gelmesi, Kıbrıslı Türklerin ayaklanması ve Denктаş'ın iktidardan kovulmasıyla Kıbrıs sorununda meydana gelmiş en uygun koşullarda, Kıbrıs Rum solu liderliği koşulları değerlendirmekte ve gerekli yönlendirmeyi yapmakta yetersiz kalmış, yeniden birleşme için yegane ve tarihi bir fırsatın kaybolmasına sebep olmuştur.

Kıbrıslı Türklerin referandum sonucundan hayal kırıklığına uğramaları ve gündelik hayatlarına geri dönmeleri gayet doğaldır. Referandumu takip eden dört yıl boyunca Tasos Papadopoulos zamanı harcamış ve iki toplum arasındaki ortamı zehirlemek için her türlü fırsatı kullanmıştır. Papadopoulos'un iki topluma en ufak bir yeniden birleşme umudu getirecek olaylar karşısındaki tutumu, bir yıl boyunca her iki tarafta insanlar tarafından açılması yönünde yapılan gösterilere karşı, Lokmacı'nın açılmasını çeşitli bahanelerle reddetmesinden anlaşılmaktadır.

Barikatın hemen açılması için Hristofyas'ın iktidara gelmesi yeterli olmuştur. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin tarihindeki ilk solcu lider olan Hristofyas'ın iktidara gelişi ve Lokmacı'nın açılması Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türklerle, çözüm ve yeniden birleşme

umutlarını yeniden kazandırmıştır.

İki toplumun yönetiminde de sol liderlerin bulunması, teorik olarak Kıbrıs sorununun çözümü için yegane şansın mevcut olduğunu düşündürüyordu.

Tüm bunlara karşın Hristofyas'ın iktidara gelmesinin üzerinde bir yıl geçmiş ve Kıbrıslı Türk lider Talat'la gerçekleştirilen müzakereler sonsuz bir hal almıştır. Kitleler ise görünen bir sonun olmamasından ötürü yeniden bir ilgisizliğe sürüklenmektedirler.

Bu arada Kuzey'de ise, Kıbrıslı Türklerin, Başbakan Ferdi Sabit Soyer'in bulunduğu Talat'ın partisine sırtlarını çevirerek Eroğlu'nu yeniden iktidara getirmeleriyle oluşan siyasi arena değişikliğini görmekteyiz. Kıbrıslı Türklerin bu dönüşü, Kıbrıs sorununun çözülmemesi ve ekonomik krizin yol açtığı bir yığın sorun ile Soyer hükümetinin çalışanları bu krizden korumaktaki yetersizliği olarak açıklanabilir. Talat'ın Cumhurbaşkanlığında, Eroğlu'nun ise başbakanlıkta bulunması çözüm perspektifinde daha çok soruna yol açmaktadır.

Kıbrıs Rum tarafında ise, retçi-milliyetçileri son dönemde, HAYIR yanıtını anma etkinlikleri dahi düzenleyerek şans eseri sayılamayacak bir şekilde yeniden baş kaldırıyor ve bulunacak çözümün her zaman Kıbrıslı Rumların aleyhine olacağı önyargısıyla, sunulacak her türlü çözüme yeniden karşı çıkacakları mesajını veriyorlar.

Oysa Hristofyas ve Talat, iki tarafın çalışan kesimini dayanak alsalar ve milliyetçilerle retçileri saf dışı bırakarak iki toplumu bir araya getirecek herhangi bir çözüme kararlı

lıkla ilerleselerdi, Kıbrıs sorununun çözümüne daha çabuk ulaşabilirlerdi. Bunun aksine Hristofyas'ın bunca zamandır retçi partiler DİKO ve EDEK'le, bu partilerin olası tavizlere ilişkin sözde endişelerini dağıtmak için (Tasos'un müzakerelerde takvimlere hayır gibi tezlerini benimseyerek) koalisyon hükümetini sürdürmeye çalıştığını ve bu partilere, Talat'la sürdürdüğü çabaların altını oyma şansını verdiğini görüyoruz.

Umut ortamı içerisinde başlayan Talat'la müzakereler Annan Planı'nın iyileştirilmesi gerektiren noktalarına odaklanmış olsaydı – ki o dönemde AKEL, HAYIR cevabını Annan Planında, çözümün uygulanmasının garanti edilmesi ve süresinin kısaltılması ile güvenlik gibi birkaç noktaya dayandırmıştı – anlaşmaya varmaları 2-3 ay sürecekti.

Kıbrıs sorununun çözümü, etkileri Kıbrıs'ta da görülme-ye başlayan ekonomik krizle dahi ilişkilendirilebilir, yeniden birleşme ve yapılanma ile Türkiye'yle ilişkilerin normalleşmesinin krizin etkilerini azaltarak büyük bir kalkınma sürecine götürebileceği perspektifi kullanarak çözüm bir araç olarak da değerlendirilebilir.

İki toplumun liderlerinin çabalarının başlangıç noktası kitlelerin çıkarları, arzuları

ve destekleri olmadığı ve diplomasi oyunlarıyla sınırlı kaldıkları sürece çözüm uzak kalmaya devam edecektir.

2004 yılının bugünden farkı, kitlelerin sahne- de olması ve (özellikle Kıbrıslı Türklerin) tarihe yön vermeleridir. 2009 yılında ise bir önceki dönemden ötürü hayal kırıklığı yaşayan kitleler umutlarını, onlardan destek alarak onları çözüm yönünde harekete geçirmek yerine, şu an için kapalı kapılar ardında bitmek bilmeyen görüşmeler yapıp, bölünmüşlüğü ve her iki toplumun ayrı gidişatı için çalışan zamanı hortumlayan liderlerine bıraktılar.

Avrupa Parlamentosu seçimlerinin sonuçları açıkça göstermektedir ki, çözüm karşıtları ve milliyetçi cephe kayba uğramış, yenilmiştir.

Seçim sonuçları, aynı zamanda çözüm iradesinin gerçekleşmesi için Hristofyas'a ileri- geri değil daha ileriye gitme mesajı vermek- te ve bu yönde Kıbrıs halkının büyük çoğunluğunun desteğini alabileceğini anlatmaktadır.

Mazos

Şener Levent ve “İhanete Uğramış Ayaklanma”

“Bir kitabı okumadan yorum yapamam. Ancak bu bir istisnadır.”

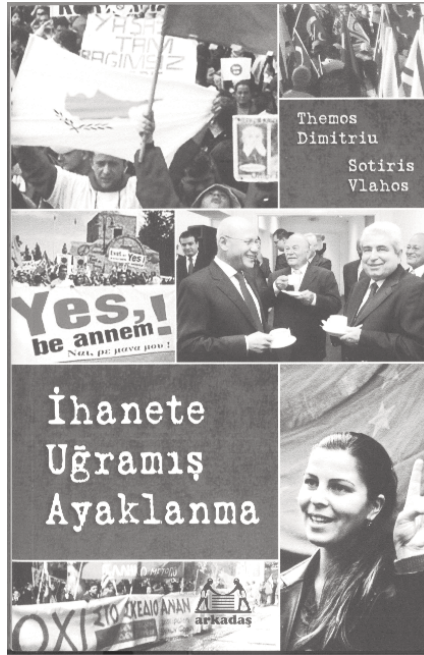
Bizim için Şener Levent, tıpkı diğer bazı Kıbrıslı Rumlar ve Kıbrıslı Türklerin olduğu gibi, Kıbrıs Türk toplumunun istisnai bir biçimini temsil eder. Dentaş'ın kovuşturmaları ve Türk “Derin Devleti” karşısındaki cesareti, 2002-2003 kışındaki Kıbrıslı Türk ayaklanması sürecindeki önemli olaylardan biridir. Önceleri “Avrupa” daha sonra da “Afrika” olarak adlandırılan gazetesi, özgür ifade mücadelesinin örneğini teşkil etmiştir.

Öte yandan Şener Levent uzun zamandır kendisini geniş Kıbrıslı Türk kitleleriyle karşı karşıya getiren ve 2003 yılında birlikte mücadele ettiği kişilerden dışlayan bir gidişat izlemektedir. Yazıları gün geçtikçe, umutsuzluğu ve retçiliğini gösterircesine daha kinik ve gereksiz şekilde kışkırtıcı olmaktadır. Daha da kötüsü, yazıları küçümseyici hale gelmiş ve Kıbrıslı Türkleri, az çok Türk rejiminin organı gibi göstererek küçümsemektedir.

Bu mantık, “İhanete Uğramış Ayaklanma” kitabı için yazdığı makalesinde de görülmektedir. Küçümsemesi o kadar büyüktür ki kitabı okumadığı halde kınamaktadır. Makalesinde şöyle demiştir: “İsminden ve kapak oluşumundan gayet net anlaşılıyor. Kitabın içeriği şudur: Kıbrıslı Türkler ayaklanmışlar, mücadele etmişler ve referandumda “evet” demişler. Ancak Kıbrıslı Rumlar referandumda “hayır” diyerek Kıbrıslı Türklerin ayaklanmasına ihanet etmişler”.

Şener Levent, bize göre kitabın içeriğiyle gayet uyumlu olan kapağından, Kıbrıslı Rumların “hayır” diyerek “evet” diyen Kıbrıslı Türklerin ayaklanmasına ihanet ettiğini varsaymıştır. Ancak olaylar hiçbir zaman bu kadar basit değildir. Bize göre bir kitabın kapağının algılanması daha çok okuyucunun

psikolojisi ve görüşünü yansıtmakta ve hiçbir zaman tek başına kitabın içeriğini vermemektedir. Bize göre kitabın kapağı o dönemin ruhunu yansıtmaktadır. Şener Levent'e

göre ise, Kıbrıslı Türklerin “evet” mücadelesinin Kıbrıslı Rumların “hayır” yanıtıyla ihanete uğramasının ifade edilmesidir.

Şener Levent eğer kitabın içeriğini okuma zahmetine katlansaydı, belki de farklı bir düşünceye sahip olabilirdi. Ne yazık ki biz Kıbrıs'ta, araştırma ve kesin sonuçlarla sıkı bir

çalışmaya dayanan gazetecilik yerine, şişirme gazeteciliğin varlığına alıştık. Kışkırtma cesaret, dogmatik tezler ise kabadayılık olarak kabul edilmektedir. Şener Levent ve “Avrupa” gazetesinin ayaklanma dönemindeki muhteşem mücadelesinden ne kadar farklıdır!

Eğer kitabı okumaya zahmet etseydi, hiçbir şeyin hafife alınmadığını ve o dönemdeki Kıbrıs Türk toplumunun karmaşık süreçleri hakkında tepeden bakan yorumlar olmadığını görecekti. Sadece, gerçekleştirenlerin bile gerçek büyüklüğünü tam olarak fark etmedikleri ve Şener Levent'te bir parçası olduğu Kıbrıslı Türklerin muhteşem mücadelesi hayranlıkla anlatılmaktadır. On binlerce insanın bu mücadelesinin istenen sonuçları vermemesi, Şener Levent gibi insanların bu mücadeleyi yok saymasına yol açmaktadır.

Kitabın özünün ne olduğunu anlamak için tamamını okuması bile gerekmezdi. Kitabın içeriği hakkında bir fikir edinmek ve bizzat kendisinin yarattığı canavarlarla mücadele etmeyi kesmek için yarım saatini ayırarak sadece önsözü okuması yeterliydi.

Şener Levent'in ilk izlenimini aşarak, bencilik göstermeden ve ilk görüşünü korumaya çalışmadan, açık ufuklulukla kitabı okumasını umut ediyoruz. Kinizmini aşmasını ve barış için mücadele eden, Dentaş ve “derin devlete” kafa tutan ve en sonunda kitlelerin harekete geçmesinin verdiği imkanları göremeyerek onları zafer ve adanın yeniden birleşmesine götüremeyen iki toplumun liderliklerinin ihanetine uğrayan bir halka sevgiyle yaklaşmasını umut ediyoruz. Hristofyas ve Talat bu mücadeleyi haklı çıkarmak için ikinci bir şansa sahiptirler. Eğer bunu başarılırsa Kıbrıslı Türklerin ayaklanması boşa gitmeyecektir.

**Themos Dimitriou
Sotiris Vlahos**

Ο Σενέρ Λεβέντ και ο «Προδομένος Ξεσηκωμός»

“Δεν μπορώ να σχολιάσω ένα βιβλίο πριν το διαβάσω. Αυτό αποτελεί εξαίρεση, όμως.”

Ο Σενέρ Λεβέντ είναι για μας, όπως και για πολλούς Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους, μια ξεχωριστή μορφή της τουρκοκυπριακής κοινότητας. Η τόλμη-του μπροστα στους διωγμούς του Ντενκτας και του τουρκικού «βαθέος κράτους» αποτέλεσε σημαντικό παράγοντα στην πορεία για την τουρκοκυπριακή εξέγερση του χειμώνα του 2002-2003. Η εφημερίδα-του, η «Αβρούπτα» και αργότερα «Αφρίκα», αποτέλεσε παράδειγμα αγωνιστικότητας και έπαλξη του ελεύθερου λόγου.

Ωστόσο, εδώ και αρκετο καιροί ο Σενέρ Λεβέντ παρουσιάζεται να ακολουθεί μια μοναχική πορεία που τον έφερε σε σύγκρουση με τις πλατιές μάζες των Τουρκοκυπρίων και τον αποξένωσε από τους αγωνιστές που έδωσαν μαζί τις μάχες του 2003. Το γράψιμό-του γίνεται ολοένα και πιο κυνικό και αχρείαστα προκλητικό κηρύσσοντας την απελπισία και την άρνηση. Ακόμα χειρότερα, ο λόγος-του έχει γίνει υπερποπτικός και προδίδει περιφρόνηση προς τις τουρκοκυπριακές μάζες που παρουσιάζει ούτε λίγο ούτε πολύ σαν όργανα του τουρκικού κατεστημένου.

Αυτή η λογική βρίσκεται και στο άρθρο-του για το βιβλίο «Προδομένη Εξέγερση». Η υπερποπία-του είναι τέτοια που αποτολμα να καταδικάσει το βιβλίο χωρίς να το διαβάσει. Όπως λέει ο ίδιος «Είναι εμφανές από το όνομα και τη σύνθεση του εξωφύλλου του. Η ουσία του είναι η εξής: Οι Τουρκοκύπριοι ξεσηκώθηκαν, αγωνίστηκαν και είπαν “ναι” στο δημοψήφισμα. Αφ’ ου Ελληνοκύπριοι πρόδωσαν τον αγώνα των Τουρκοκυπρίων λέγοντας “όχι” στο δημοψήφισ-

μα». Απο τη σύνθεση λοιπόν του εξωφύλλου (που εμείς θεωρούμε πως βρίσκεται σε αρμονία με το περιεχόμενο του βιβλίου) θεώρησε ο Σενέρ Λεβέντ πως το περιεχόμενο του βιβλίου είναι η προδοσία των Ελληνοκυπρίων με το «όχι»-τους στον ξεσηκωμό των Τουρκοκυπρίων που είπαν «ναι». Τα πράγματα όμως δεν είναι ποτέ τόσο απλοϊκά. Η αλήθεια είναι ότι η ανάγνωση της σημειολογίας ενός εξωφύλλου αντανακλά περισσότερο την ψυχολογία και την άποψη του αναγνώστη και δεν μπορεί ποτέ απο μόνη-της να αποδώσει το περιεχόμενο ενός βιβλίου. Για μας, αυτό το εξωφύλλο αποδίδει με πολλή ακρίβεια το πνεύμα της εποχής, για τον Σενέρ Λεβέντ αποτελεί τοποθέτηση για την προδοσία του ελληνοκυπριακού «όχι» προς τον αγώνα του τουρκοκυπριακού «ναι».

Αν έμπαινε στον κόπο να διαβάσει το περιεχόμενο του βιβλίου, ίσως να είχε διαφορετική άποψη. Δυστυχώς στην Κύπρο έχουμε συνθηθεί σε μια φτηνιάρικη δημοσιογραφία όπου η φυγοπονία των λειτουργών-της αντικαθιστά την σκληρή δουλειά και την έρευνα με απόλυτες τοποθετήσεις και εριστικό εντυπωσιασμό. Η πρόκληση περνα για τόλμη, οι αιρετικές θέσεις για μαγκία. Αλήθεια, πόση διαφορά με τον υπέροχο αγώνα του Σενέρ Λεβέντ και της «Αβρούπτα» στα χρόνια της εξέγερσης!

Αν έμπαινε λοιπόν στον κόπο να διαβάσει το περιεχόμενο του βιβλίου θα έβλεπε πως τίποτε δεν αντιμετωπίζεται ελαφρα, πουθενά δεν δίνονται αφ’ υψηλού ερμηνείες για τις πολύπλοκες διεργασίες της τουρκοκυπριακής κοινωνίας εκείνης της εποχής. Απλά περιγράφεται με δέος ο υπέροχος αγώνας των τουρκοκυπριακών μαζών (μέρος του οποίου ήταν και ο ίδιος ο

Σενέρ Λεβέντ), ενός αγώνα που οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές-του δεν είχαν πλήρη συνείδηση του μεγαλείου-του. Ενος αγώνα που η τελική αποτυχία-του να δώσει τα αποτελέσματα για τα οποία αγωνίστηκαν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι οδηγούν ανθρώπους όπως τον Σενέρ Λεβέντ να τον μηδενίζουν.

Ούτε και χρειαζόταν να διαβάσει ολόκληρο το βιβλίο για να καταλάβει ποια είναι η ουσία-του. Θα μπορούσε να αφιερώσει μόνο μιση ώρα για να διαβάσει μόνο τον πρόλογο για να πάρει μια γεύση για το περιεχόμενο – και να αποφύγει να πολεμά τέρατα που ο ίδιος δημιούργει.

Ελπίζουμε ο Σενέρ Λεβέντ να μπορέσει να ξεπεράσει την πρώτη-του τοποθέτηση και να μπει στον κόπο να διαβάσει το βιβλίο με ανοικτο μυαλό και χωρίς εγωισμό και προσπάθεια προστασίας της αρχικής-του τοποθέτησης. Ελπίζουμε να ξεπεράσει τον κυνισμό-του και να μπορέσει να αντικρύσει με αγάπη ένα λαό που αγωνίστηκε για την ειρήνη, κατάφερε να τα βάλει με τον Ντενκτας και το «βαθυστά κράτος» για να προδοθεί στο τέλος από τις ηγεσίες των δυο κοινοτήτων που απέτυχαν να δουν τις δυνατότητες που άνοιξε η κινητοποίηση των μαζών, που απέτυχαν να τον οδηγήσουν στη νίκη και την επανένωση του νησιού. Οι Χριστόφιας και Ταλατ έχουν σήμερα μια δεύτερη ευκαιρία να δικαιώσουν αυτο τον αγώνα. Αν το καταφέρουν, ο ξεσηκωμός των τουρκοκυπριακών μαζών δεν θα έχει πάει χαμένος...

**Θέμος Δημητρίου
Σωτήρης Βλάχος**

Seçim Sonuçları Üzerine Bir Değerlendirme

19 Nisan erken genel seçimleri, hem propaganda dönemi boyunca yaşananlar hem de seçim sonuçları nedeniyle yeni olguların ortaya çıkmasına neden oldu. Bu olguların değerlendirilmesi kapsamlı bir çabanın ürünü olabilir. Bu yazı sadece böylesi bir çabanın başlangıcı olarak anlaşılmalıdır.

Seçimlere doğru ilerleyen süreçte hükümetin büyük ortağı CTP'nin ciddi bir oy kaybına uğrayacağı, üstelik ana muhalefet partisi UBP'nin birinci parti olarak sandıktan çıkacağı aşığı yukarı belli olmuştur. Ancak anketlere rağmen biz dahil birçok kişinin CTP'nin %30'un altına düşebileceğini veya UBP'nin tek başına iktidar olabileceği kadar milletvekili çıkaracağını öngöremediğini belirtmek gerek. Baraka olarak bizim tahminlerimiz birinci partisi UBP olan bir UBP-CTP koalisyonunun kurulacağı yönündeydi. Yanlış anlamaya meraklı olanlar için açıklayalım; UBP-CTP koalisyonu bizim arzumuz değil tahminimiz idi. Çünkü CTP ile AKP'nin politikaları her alanda uyduğu gibi UBP'nin hükümete alınması da TC açısından pek istenir olmasa da şart olmuştur. Nitekim seçim sonuçlarından sonra TC'deki hükümetin de bu yönde arzulara sahip olduğunu gösteren bir çok veri birikti. Ancak UBP'nin tek başına hükümet olacak kadar milletvekili çıkarması bu durumu mümkün kılmadı.

Kıbrıs'ta TC'nin Her İsteddiği Olur Mu?Yukarıdaki başlığı daha farklı noktalara vurgu yapan çeşitli şekillerde çoğaltabiliriz:

- Neden UBP'nin tek başına iktidarını öngöremedik?
- CTP nasıl oldu da TC tarafından tercih edildiği halde bu kadar oy kaybetti?
- UBP nasıl oldu da TC tarafından tercih

edilmediği halde bu kadar oy kazandı?

Bizim Baraka olarak seçimler sonucunda oluşacak hükümeti (dolayısıyla CTP'nin oy kaybının ve UBP'nin oy kazancının derecesini) tahmin edemememiz ağırlıklı olarak iki nedenden kaynaklanmaktadır:

1- Kıbrıs'ın kuzeyinde bulunan TC hegemonyası ve seçimlerde TC'nin her istediğinin oldurulduğuna dair yaratılan efsaneyi hiçbir zaman benimsemesek de; kısmen bunun etkisinde kalmamız.

2- 2001 yılından itibaren ortaya çıkan eylemlilikler süreci ve Annan Planı referandumunda Kıbrıslı Türk halkı ile cepheden karşı karşıya gelen UBP'nin bu kadar çabuk "affedilebileceğini" öngöremememiz.

Ancak seçim sonuçları biri olumlu biri de olumsuz iki net sonucu ile bizi yanlış çıkardı. Bunlardan olumlu olanı seçimler ve sandık gibi devrimci siyasetin hiçbir beklentisi olmayan, egemenler tarafından manipüle edilmeye en açık ve halkın bilincinin en bulanık olduğu alanlarda dahi TC'nin hegemonyasının mutlak olmadığıdır. Olumsuz olanı ise halkımızın UBP gibi faşist bir parti tarafından kendisine yöneltilen her türlü baskı ve aşağılanmaları altı yıl gibi kısa bir sürede unutulduğu, ya dar maddi çıkarlarının peşinde koşan kişilerce yönlendirildiği ya da intikam duygusu ile hareket ederek birini götürmek için sırf gücüdür diye ötekine oy verebilecek bir eğilimde olduğudur. Elbette ki söz konusu olumsuzluk evrensel bir olgu değil, devrimci bir siyasetin cesur, kararlı, ilkel, sürekli, fiili ve meşru müdahalesinin YOKLUĞUNDA ortaya çıkan tarihsel bir sonuçtur.

Buradan devrimcilerin çıkarması gereken

ders ise; TC'ye karşı mücadelenin her noktada zemininin yaratılmasına müsait koşulların varlığıdır. Bunun yanında kararlılık ve süreklilikle beslenen fiili ve meşru bir mücadelenin ülke siyasetinde var olan önemli bir boşluğu hızla dolduracağı net olarak ortaya çıkmıştır.

Kabul etmek gerekir ki AKP bürokratları ve TC Elçilik mensupları ÖRP ve CTP'nin zaferi için yoğun bir mesai harcadılar. Bu olguyu inkar etmenin ve "aslında AKP gizli gizli UBP'yi isterdi" gibi bir rasyonalizasyona yönelmenin anlamsız ve çocukça bir izahat olacağı ortadadır. Elbette ki egemenler tercihlerini mutlak yapmazlar, her yeni durumda çıkarlarını maksimize edebilecekleri alternatif planlara sahiptirler ve bu planlar yoksa bile ortaya çıkan yeni duruma uyum sağlamakta tereddüt etmezler. Aksi halde egemenlikleri sarsılır ve ortadan kalkar. Bu yüzden de AKP ile UBP'nin kısa bir pazarlık süresinden sonra hızla uyumlu hale geleceği öngörülebilir. Bu UBP'nin de AKP'nin de hem ihtiyacı hem de zorunluluğudur. Bu zorunluluk gerçek olduğunda, geriye dönük olarak "aslında AKP UBP'yi isterdi" söyleminin üretilmesi çocukça bir inatçılıktan öteye anlam ifade etmez. Hayır! Kıbrıslı Türk halkının büyük bir çoğunluğu TC'nin açık tercihine rağmen UBP'ye oy vermiştir. Bu durum 19 Nisan seçimlerinin açık mağlubunun TC olduğunu ancak galibin de Kıbrıslı Türk halkı olmadığını göstermektedir. TC'nin bu seçimlerde mağlup olması günlük hayatımız bakımından herhangi bir şey değiştirmeyecektir. Çünkü seçimlerin sonuçlarına göre halkın günlük hayatının değişmesini beklemek seçimlere fazla anlam yüklemek demektir.

Münür Rahvancıoğlu - Baraka Aktivisti

KUZZEY KIBRIS SEÇİMLERİ VE SONRASI GELEN SİYASAL DURUM

Sosyalistler olarak bizler eğer her konuşmamızda, değerlendirmelerimizde en ağırlıklı kullandığımız Emperyalist sistem etkisi veya sınıfsal analiz kuramlarını, en basit konuda göz ardı edip basit sermaye değerleriyle bakarsak, çok kolay yanılsıza düşeriz: Emperyalist sistemi onuput değerlendirmeye katmayız ve sanki normal koşullarda hem yerel hem evrensel duymularla konuşursak her zamanki yanılgıya düşeriz: AKP yönetiminin bizat yeni Amerikan siyasetinin genel uygulaması sonucu Türkiye'ye yönetime getirildiğini göz ardı ederek, bazı kişiler yeni reform, bazıları "güneydeki sosyalistlerin bir kısmı dahi, konuya sosyal devrim ilericisi diyecek duruma gelir: Yine aynı olay Annan planı döneminde yaşandı: Hem planın dıştan gelişi yok sayıldı, hem de AB ilişki ayarı sonucu Kıbrıs ve Türkiye yeni sıçrama dönemi yok sayılarak sanki burda tarihin yazıldığı inancı oldu. Ardından da özellikle sırf kendi yönetimlerine karşı olma sonucu örneğin Türkiye Anlaşarak kuzeyde evet dedirtirken, Güneyde hayır çıkması için de bizat B.M. güvence vermesin diye Rusya ile dahi görüşüyor. En son örnek ise Kuzey seçimlerini dahi sanki normal koşullu gibi ele alırken, yönetime gelmenin Ankara onaylı olduğu yok sayılır, yine Tüm dünyanın Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'nin alt yönetimi olarak kabulmesine rağmen hala normal seçim kuralları görülmesidir: Böylelikle Talat'ın saraya gelişi veya CTP hükümetiyle de sosyal siyasal devrim değişim gibi saplantı inancıyla hareket edilip hep girişte denilen konular unutulup yok sayılır.

Kuzeydeki son seçim ve sonrası en net yanıtı zaten süreçle verdi: Ne Kıbrıs sorunu

doğru dürüs tartışılıp yeni açılımlar sunuldu, ne de resmen yasalarla veya yapılan Türkiye ile paket anlaşmalarla demokratik hakların alınacağı ortadayken, hiç bir demokratik talep veya sosyal anlayış seçeneği de gündemleşip parti programlarına girmedi. Genelde yönetime gelmek isteyenler hep AKP ile ters düşmeye veya Türkiye'nin kendilerini destekleyip ötekine güvenmediği piskolojisiyle destek arandı. Bir taraf koltuk adına ne istendiye imzalayıp "hazırım" derken, diğeri de koltuğa yaklaştıkça konuşursam hata yapma korkusuyla konuşmadan öneri sunmadan seçim kazandı. Böylesi siyasal eksende elbet sonuçta Ankara eksenini dışına çıkma beklentisi mümkün değildir. Sadece görüntü saray-hükümet ikilemi Türkiye tarafından olmak üzere her kesce çelişki olarak sunularak burdaki yapılacak oyunlarda kullanılacaktır.

UBP muhalefet yapmadan ve seçimde net görüşler sunmadan seçim kazanırken burdaki koşulların önemi ortadadır. Kovulan ve dört yıl tavlama oynayan Eroğlu ansızın efsane ilan edilip koltuk üzerine oturuyor. Hem de muhalefet falan yapmadan. Şimdi adeta yeni yönetimde oyuncu olarak oynanırken hep "Kıbrıs Türk halkının istenci" diyerek adeta aynı idolojide ikinci manevra olayı ortaya çıkacaktır. Dahası aynı resmi idolojide Saraya Barış UBP ise halkın umutsuzluk olguları katılarak siyaseti çok zengin gibi yaptırcaklardır:

Son olarak şu önemli açılımı belirteyim; UBP koltuğa otururken demokratik yapı nedeniyle oluşan tepkilerle gerçekleştirmediği nice olguyu CTP tarafından yapılmış olarak buluyor. Kıbrıs konusunda Saray zaten onun düşüncelerini net olarak masaya koyuyor:

Kıbrıs sorunu zaten hep artık Türkiye AB eksenini çerçevesinde yol alacağı bu nedenle burda adı iki liderin yapacağı ama bedeli ödeteleceği artık yadsınmaz bir gerçektir. İkinci ganimet dönemiyle hem mülkiyette yeni açmaz oluştu, hemde artık sermaye ekseninde dış sermaye kesimi yerel kesimden alanı olarak el değişti. Kamuda direnç noktası olan sosyal güvenlik, performans gibi yasalar çıkarıldı. Yine kamu hizmetinin bir kesimi şirketlere verilerek özelleştirilirken, bir kısmı da yine satın alma adına şirketlerden alınarak kamusal yapı oldukça kırıldı. Kaçak işçiyi kayıt altına alma yasasıyla yeni nüfus kaydetme zemini de yattıldı. Bunlar adeta UBP Türkiye ekseninde olmayan durumlar CTP döneminde yapıldı: Hem de adeta örgütlerde merkeze çekilip etkisizleştirerek.

Bu son dönemde bir de yaklaşan saray seçimi nedeniyle Ankaraya güven verme adına değişik hamleler de olacaktır. Talat, AKP eksenli kalma veya "UBP benim adamım" umuduyla yine ilginç çekişmeler olacaktır. Tabii cami yapma yarış ve dinsel örgütlerin eğitime katılmaları da alıp başını gidecektir. Tüm bunlar bize ancak genel sistemin ne amaçladığını iyi takip etmeyi dayatıyor. Burda eğer yine iki lidere sıkışır hatta işi onlara bırakırsak savundukları ortadadır. Onun için çoğu AB eksenli Türkiye durumuna dikat ediyor. Gelişmeler ise var olanın kalıcılığı noktasındadır. Kısacası, UBP-Talat sorunu yoktur. zaten ikisi de Ankara için değişik manevra aygıtı oluyor.

Özkan YIKICI

Το ξεπέραςμα της διαίρεσης απαιτεί κοινή δράση

Συνέντευξη με τον Πρόεδρο της Basin Sen, συνδικάτου των εργαζομένων Τύπου, Κεμάλ Νταρμπάζ

Πέντε χρόνια από το 2004. Πού ήμασταν τότε, πού βρισκόμαστε σήμερα;

- Πριν από έξι χρόνια, οι Τ/κ, ολόκληρη η κοινότητα βρισκόταν σε εκρηκτική κατάσταση. Δεν υπήρξε ποτέ κάτι παρόμοιο στην ιστορία της κοινότητάς μας. Όποιοι και να ήταν οι λόγοι, οι μήνες των μεγάλων κινητοποιήσεων, οι μήνες της τουρκοκυπριακής εξέγερσης, ήταν οι πιο μεγάλες ιστορικές στιγμές μας. Ποτέ πριν ή μετά δεν ζήσαμε κάτι τέτοιο. Η ατυχία όμως για εμάς και την Κύπρο ήταν ότι ο ξεσηκωμένος κόσμος εμπιστεύτηκε μια ηγεσία που δεν φάνηκε αντάξια με τις στιγμές, μια ηγεσία που έστειλε τελικά τον κόσμο στα σπίτια του. Εκείνο ήταν το ιστορικό λάθος. Τη στιγμή που ο κόσμος έδινε μάχη στους δρόμους, που κατάλαβε, που κέρδισε τη μάχη με τον εθνικισμό, καλέστηκε να εγκαταλείψει αυτή τη μορφή αγώνα. Τότε ήμασταν μπροστά από τους Ε/κ, λόγω του ότι υπήρξε η δράση των ανθρώπων. Σήμερα είμαστε στο ίδιο σημείο μαζί τους. Οι δρόμοι εγκαταλείφθηκαν. Και ενώ είμαι σίγουρος ότι αυτά τα γεγονότα θα επαναληφθούν, αυτή την στιγμή στραφήκαμε πίσω, κοντά στην αφετηρία. Οι Τ/κ είναι απογοητευμένοι από όλους. Από τις αριστερές ηγεσίες, από τους Ε/κ, από την Ε.Ε, τα Η.Ε. Είναι επίσης απογοητευμένοι από την Τουρκία, που φάνηκε να χαίρεται με το ΟΧΙ των Ε/κ, να το χρησιμοποιεί για δικά της πολιτικά οφέλη και να σταματά την προσπάθεια για λύση.

- Αυτή η κατάσταση που περιγράφεις για την κοινότητά σου, η απογοήτευση και η παθητική στάση, πώς αντιμετωπίζεται;

- Ε/κ και Τ/κ πρέπει να καταλάβουν, να συνειδητοποιήσουν τις πραγματικότητες. Η πηγή του κυπριακού προβλήματος δεν είναι ούτε οι Τ/κ ούτε οι Ε/κ. Και οι δυο κοινότητες αυτή τη στιγμή βρίσκονται σε διαδικασία διάπραξης ενός ιστορικού λάθους αναζητώντας τρόπους να αντιμετωπίσουν τον εχθρό που νομίζουν ότι είναι η άλλη κοινότητα. Δεν είναι έτσι τα πράγματα. Με εξαίρεση ακραίες καταστάσεις, η πολύ μεγάλη πλειοψηφία των Κυπρίων θα μπορούσαν να ζήσουν ειρηνικά μαζί αν το πολιτικό κλίμα τους προετοίμαζε για κάτι τέτοιο. Στον αγώνα για επανένωση της πατρίδας μας χωρούν όλοι, ανεξάρτητα πολιτικής τοποθέτησης. Όμως στις προοδευτικές δυνάμεις των δυο κοινότητων πέφτουν μεγάλες ευθύνες. Ευθύνες να βρουν τους μηχανισμούς να φέρουν τον κόσμο μαζί, σε αγώνα για κοινά οράματα, σε αγώνα για κοινά συμφέροντα.

- Θα μπορούσες να γίνεις πιο συγκεκριμένος; Ποιοι είναι αυτοί οι μηχανισμοί; Εσύ, σαν ηγέτης ενός συνδικάτου που ήταν μέλος της Πλατφόρμας Αυτή η Χώρα Είναι Δική μας, σαν άτομο που έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στη δημιουργία της Πλατφόρμας που ηγήθηκε της τ/κ εξέγερσης, ποια είναι τα καθήκοντα που νομίζεις ότι πέφτουν στους ώμους της συνδικαλιστικής οργάνωσης που εκπροσωπείς;

- Μετά το 2004, παρά τη μεγάλη απογοήτευση, κάποια καινούργια πράγματα ήρθαν στην επιφάνεια που δείχνουν ένα καινούριο δρόμο. Αν θα υπάρξει ειρήνη στην Κύπρο αυτό μπορεί να είναι μόνο αποτέλεσμα κοινής επιθυμίας αλλά και κοινής δράσης Τ/κ και Ε/κ. Το παράδειγμα που μου έρχεται στο μυαλό είναι οι Επιτροπές για το Άνοιγμα των Οδοφραγμάτων, επιτροπές που μαζί, Ε/κ και Τ/κ, συμμετείχαν και δρούσαν για κοινό σκοπό, για να

βοήθησε και ο γενικός γραμματέας της Διεθνούς Ομοσπονδίας Δημοσιογράφων, ο Aidan White, που είναι Ιρλανδός. Η προσωπική του εμπειρία δείχνει ότι είναι μεγάλος ο ρόλος που μπορεί να παίξουν οι δημοσιογράφοι. Είναι αυτός που μας βοήθησε να γράψουμε το κείμενο της συμφωνίας αλλά και να καταλήξουμε. Η Basin Sen είναι δεσμευμένη από αυτή τη συμφωνία 100%.

- Έχω διαβάσει τη συμφωνία και συμφωνώ μαζί σου ότι είναι σημαντικό κείμενο. Ποια κατά την άποψή σου είναι τα πιο σημαντικά της σημεία;

- Θα έλεγα ότι το πιο δυνατό στοιχείο της συμφωνίας είναι ότι δίνει ρόλο στους δημοσιογράφους. Βάζει καθήκοντα, στον Τύπο γενικά, στην πορεία αναζήτησης λύσης. Είναι πολύ σημαντικό. Η Ένωση Συντακτών Κύπρου όμως, το Διοικητικό Συμβούλιο, στέκεται πάνω σε διαδικαστικές δυσκολίες, δεν κάνει τίποτα για να ξεπεραστούν, και τελικά μένουμε αδρανείς. Για παράδειγμα το πρόβλημα της επίδειξης διαβατηρίου ή ταυτότητας για να περάσει κάποιος από τα οδοφράγματα. Ούτε εμένα μου αρέσει αυτό,

αλλά δεν θα στεκόμουν σε αυτό και να μην κάνω το μεγάλο, που είναι η επικοινωνία, η κοινή δράση. Πριν ανοίξουν τα οδοφράγματα περνάει ακόμα και παράνομα για να κάνω συναντήσεις που θεωρούσα σημαντικές. Αν θέλουμε λύση, η επικοινωνία και η κοινή δράση είναι τα κύρια. Όλα τα άλλα έρχονται μετά. Όσο και αν καταλαβαίνω κάποιες ευαισθησίες των Ε/κ δημοσιογράφων, πρέπει και οι ίδιοι να καταλάβουν ποια είναι τα σημαντικά, πώς προχωρούμε. Ξέρω ότι υπάρχει εισβολή στην Κύπρο. Αλλά αυτό δεν αλλάζει αν δεν έρθουν στην πλευρά μας. Μπορούν κάθε πρωί που ξυπνούν να λένε ότι υπάρχει εισβολή στην Κύπρο. Και πάλι δεν θα αλλάξει τίποτα. Μόνο μαζί θα μπορούσαμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Πρέπει όμως να έρχονται και στη δική μας πλευρά. Οι Τ/κ δημοσιογράφοι δεν μπορούν να καταλάβουν αυτή την άρνησή τους.

Η ίδια η συμφωνία της Ρώμης, αν την εφαρμόσουμε, δίνει λύση και σε αυτό το πρόβλημα αφού ζητά κατάργηση όλων των τυπικών διαδικασιών για ελεύθερη διακίνηση των δημοσιογράφων. Θα μπορούσαν να είχαν γίνει πολλά μέχρι τώρα. Δυστυχώς υπάρχει αδράνεια. Η Basin Sen πάντως, μετά τη Ρώμη κατήρτισε πρόγραμμα δράσης στο οποίο συμπεριλαμβάνει και συναντήσεις με Ταλάτ και Χριστόφια, στις οποίες θα ζητήσουμε την ελεύθερη διακίνηση που συμπεριλαμβάνει η συμφωνία. Εύχομαι να προχωρήσουν γρήγορα τα πράγματα για να παραμεριστεί και αυτό το εμπόδιο.

- Το τελευταίο σου σχόλιο σε μια πρόταση...

- Το ξεπέραςμα της διαίρεσης απαιτεί κοινή δράση. Και πρέπει να γνωρίζουμε ότι για να δράσουμε μαζί θα πρέπει να μπορούμε και στη θέση του άλλου, να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τις δικές του ανησυχίες, τη δική του οπτική γωνία. Εμείς είμαστε έτοιμοι.

ανοίξουν τα οδοφράγματα. Είναι πολύ σημαντικό. Το ίδιο έχει γίνει και από ομάδα Ε/κ και Τ/κ εκπαιδευτικών. Αυτό πρέπει να κάνουν αυτοί που εργάζονται στους ίδιους χώρους, αυτό πρέπει να κάνουμε και εμείς οι δημοσιογράφοι και γενικά οι εργαζόμενοι στον Τύπο και τα μέσα ενημέρωσης. Δεν υπάρχει νόημα να παλεύουμε ξεχωριστά. Το 2004 μάς το έμαθε αυτό. Δεν καταφέραμε να μετατρέψουμε την τ/κ εξέγερση και σε ε/κ εξέγερση και αποτύχαμε. Τώρα, όταν μιλούμε για προοδευτικές οργανώσεις, εννοούμε κύρια τα συνδικάτα. Οργανώσεις που προωθούν κοινά συμφέροντα, και στη συγκεκριμένη περίπτωση μπορούν να προωθήσουν κοινά συμφέροντα εργαζομένων και στις δυο κοινότητες.

Εμείς είχαμε πρόσφατα βρεθεί στη Ρώμη με εκπροσώπους της Ένωσης Συντακτών Κύπρου όπου καταλήξαμε σε συμφωνία, μια εξαιρετική κατά την άποψή μου συμφωνία, που σκιαγραφούσε με αρκετή λεπτομέρεια και σαφήνεια, τρόπους για κοινή δράση για τα κοινά συμφέροντα αλλά και για συμβολή, από κοινού, στον αγώνα για επανένωση. Αυτή φυσικά η συνάντηση έγινε μετά από προσπάθεια τριών χρόνων. Δεν ήταν εύκολη υπόθεση, διότι ενώ εμάς μας εκνευρίζει η ακινησία, η Ένωση Συντακτών Κύπρου δεν φαίνεται να εκνευρίζεται. Και δεν είναι μόνο αυτό το πρόβλημά μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Συντακτών αρνείται να συναντηθεί μαζί μας στη Βόρεια Κύπρο. Ενώ το 90% των Ε/κ δημοσιογράφων περνούν τα οδοφράγματα, με το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Συντακτών μπορούμε να βρεθούμε μόνο αν πάμε εμείς στο Νότο. Και αυτό είναι μια πραγματικότητα που μας εκνευρίζει. Τίποτα δυστυχώς δεν θα γίνει αν δεν βρεθούν μαζί τα οργανωμένα σύνολα των απλών ανθρώπων. Και αυτός ήταν ο στόχος της συμφωνίας της Ρώμης. Εκεί μας

«Η επανάσταση είναι πρώτα απ' όλα μια ρήξη. Όποιος δεν αποδέχεται αυτή τη ρήξη με το κατεστημένο, με την καπιταλιστική κοινωνία δεν μπορεί να είναι μέλος του σοσιαλιστικού κόμματος».

Αυτά έλεγε ο ηγέτης του Σοσιαλιστικού Κόμματος Γαλλίας το 1971 F. Mitterand, τρία χρόνια μετά τον Μάη του 1968. Από τότε η κατάσταση άλλαξε στα περισσότερα σοσιαλιστικά κόμματα στην Ευρώπη, περιλαμβανομένου και του γαλλικού. Τα κριτήρια ένταξης στο γαλλικό σοσιαλιστικό κόμμα χαλάρωσαν τόσο πολύ που χωρούν σ' αυτό ακόμη και ο Γενικός Γραμματέας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), του κατεξοχήν νεο-αποικιακού οργανισμού των πρόσφατων δεκαετιών D. Strauss-Kann. Χωρεί

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ

πολιτική της έπαψε να είναι διακριτή από την καθαρά νεοφιλελεύθερη. Πολλοί από τους παραδοσιακούς της ψηφοφόρους είτε απέχουν από τις εκλογές, είτε ψηφίζουν άλλα πολιτικά κόμματα. Στη Γερμανία κατέληξε να συνεργαστεί με τη Δεξιά, να σχηματίσει τη λεγόμενη «μεγάλη συμμαχία», και να συγκυβερνήσει με καγκελάριο την Α. Mergel.

Η άτακτη υποχώρηση της Σοσιαλδημοκρατίας έγινε στο όνομα μιας υποτιθέμενης «Realpolitik», βασισμένης στο νεοφιλελεύθερο

1929.

Το ποσοστό του κέρδους στις ανεπτυγμένες οικονομίες όχι μόνο ανέκαμψε σε σχέση με τη δεκαετία του 1970 αλλά και σε σχέση με τη δεκαετία του 1960, που υπήρξε ακόμη μια από τις «χρυσές» δεκαετίες της μεταπολεμικής περιόδου. Στις ΗΠΑ και την Ε.Ε. τοποθετείται κατά την τρέχουσα δεκαετία σε πολύ ψηλότερα επίπεδα απ' ό,τι τη δεκαετία του 1960. Τα κέρδη, όμως, λόγω έλλειψης νέων επενδυτικών ευκαιριών, αντί να επενδύονται παραγωγικά ούτως ώστε να εκλείψει η ανεργία, κατέληγαν υπό μορφή καταναλωτικών δανείων και δανείων για αγορά ακινήτων στα νοικοκυριά. Επειδή τα εισοδήματα της μεγάλης μάζας των εργατικών στρωμάτων παρέμεναν στάσιμα, αυτά τα στρώματα

Η επανάσταση είναι πρώτα απ' όλα μια ρήξη

επίσης ακόμη και ο P. Lamy διευθυντής του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), που είναι γνωστός για τις ακραία νεοφιλελεύθερες θέσεις του και για τις σκανδαλώδεις και αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις του στο πλαίσιο του ΠΟΕ εις βάρος των αναπτυσσομένων χωρών. Η μετατόπιση του γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος και των σοσιαλιστικών ή σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων γενικότερα προς τα δεξιά, δεν έγινε ξαφνικά. Το μακροχρόνιο κύμα οικονομικής συρρίκνωσης από τις αρχές της δεκαετίας του 1970, σε ένα πλαίσιο πιο διεθνοποιημένων οικονομιών απ' ό,τι στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, καθιστούσε τις μεταρρυθμιστικές πολιτικές κείνσιανου χαρακτήρα λιγότερο αποτελεσματικές. Ο κείνσιανισμός εφαρμόστηκε με επιτυχία σε εθνικό πλαίσιο. Η εφαρμογή του στο ευρωπαϊκό ή διεθνές επίπεδο προϋπέθετε συνεννόηση και συνεργασία ανάμεσα στα κράτη, τα οποία όμως επικεντρώθηκαν στην αντιμετώπιση των εσωτερικών τους οικονομικών προβλημάτων ανεξάρτητα και ενάντια το ένα στο άλλο. Από τις αρχές της δεκαετίας του 1980 η λογική της εναρμόνισης των ευρωπαϊκών κρατών υποχώρησε προς όφελος εθνικών πολιτικών λιτότητας που όζυναν τον ανταγωνισμό. Η ίδια η Ε.Ε. συγκροτείται από τότε θεσμοθετώντας στο ευρωπαϊκό επίπεδο αυτού του τύπου πολιτικές: Ευρωπαϊκή Πράξη, Συνθήκη του Μάαστριχτ, Σύμφωνο Σταθερότητας, Ευρωσύνταγμα. Μέσα σ' αυτή την ιστορική συγκυρία ευνοήθηκε η νεοφιλελεύθερη προσέγγιση που προοδευτικά επικράτησε. Η δεκαετία του 1980 υπήρξε η αρχή μιας πραγματικής πολιτικής παλινρόθωσης των πιο συντηρητικών ιδεών και δυνάμεων και της οικονομικής αναβίωσης των πιο παρασιτικών κοινωνικών στρωμάτων της χρηματιστικής οικονομίας. Ο οξύτερος οικονομικός ανταγωνισμός σε συνδυασμό με τις πολιτικές λιτότητας απεκατέστησαν προοδευτικά το ποσοστό κέρδους του κεφαλαίου εις βάρος των μισθών που σ' όλο τον ανεπτυγμένο κόσμο αυξάνονταν με βραδύτερο ρυθμό απ' ό,τι η παραγωγικότητα. Η ανεργία έπαψε να θεωρείται συγκυριακό φαινόμενο και ο στόχος της πλήρους απασχόλησης εγκαταλείφθηκε και επίσης. Διαγράφηκε από τους στόχους της νομισματικής πολιτικής και τα καταστατικά των κεντρικών τραπεζών που επέλεξαν να περιοριστούν στον έλεγχο του πληθωρισμού. Η κατάρρευση και η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, με την ιδεολογική σύγχυση που επέφερε, ενίσχυσε την ηγεμονία του νεοφιλελευθερισμού.

Σ' όλα αυτά τα χρόνια, η ηγεσία της Σοσιαλδημοκρατίας επέλεξε την προσαρμογή στα νέα δεδομένα διολισθαίνοντας όλο και πιο δεξιά, σε βαθμό μάλιστα που η «σοσιαλφιλελεύθερη»

δόγμα, η οποία υπονόμει τα συνδικάτα και τις κοινωνικές δυνάμεις που εκπροσωπούσε παραδοσιακά. Οι εργαζόμενοι κλήθηκαν να «προσαρμοστούν» στα νέα δεδομένα της «παγκοσμιοποιημένης» αγοράς-μοίρας, δηλαδή να ανεχθούν την καθήλωση των μισθών τους, ευέλκτα ωράρια εργασίας και εύκαμπτη αγορά εργασίας. Οι ελεύθερες και απορρυθμισμένες αγορές, όμως, αντί να οδηγήσουν σε μια νέα μακροχρό-

κατέφευγαν όλο και περισσότερο στο δανεισμό με αποτέλεσμα να καταρρεύσει εν τέλει το όλο σύστημα. Είναι γι' αυτό που δεν υπάρχει έξοδος από την κρίση χωρίς μια ριζική ανακατανομή των εισοδημάτων και χωρίς μίαν εξίσου ριζική αμφισβήτηση των καπιταλιστικών σχέσεων ιδιοκτησίας.

Με άλλους όρους ο σοσιαλισμός είναι και πάλι επίκαιρος. Στην Ευρώπη η αναπόφευκτη συζήτηση επαναπροσανατολισμού στον ευρύτερο σοσιαλιστικό χώρο με έμφαση στα λάθη εκτιμήσεων, πολιτικής και στρατηγικής που οδήγησαν στην οικονομική κρίση και την πολιτική μιζέρια άρχισε ήδη. Στην Κύπρο, αντίθετα, το Κ.Σ. ΕΔΕΚ δεν φαίνεται να παρακολουθεί αυτή τη συζήτηση. Πέραν τούτου, επικεντρώνεται σχεδόν αποκλειστικά σε μια άγονη ρητορεία περί δίκαιης λύσης του Κυπριακού, μια εθνική ρητορεία που το ώθησε στις τελευταίες προεδρικές εκλογές σε μια αφύσικη συμμαχία με το ΔΗΚΟ του Τάσου Παπαδόπουλου και το ακροδεξιό Ευρω.Κο του Νίκου Κουτσού.

Η πολιτική του Τ. Παπαδόπουλου οδήγησε την Κύπρο στη διεθνή απομόνωση και παγίωσε τα τελελεσμένα της διχοτόμησης. Κάθε μέρα που περνά η διχοτόμηση εδραϊώνεται όλο και περισσότερο. Η ανατροπή αυτών των δεδομένων προϋποθέτει τολμηρά βήματα και καθαρή γλώσσα από την κυπριακή κυβέρνηση του Δ. Χριστόφια.

Μέσα σε αυτό το γενικό διεθνές και τοπικό πλαίσιο, η Πρωτοβουλία Σοσιαλιστών πρέπει και μπορεί να παίξει ένα σημαντικό ρόλο:

1. Να συμβάλει στη δημιουργία και την καλλιέργεια προβληματισμού στον ευρύτερο σοσιαλιστικό χώρο μέσω ενός ελεύθερου, δημοκρατικού και παραγωγικού διαλόγου, τόσο για τις διεθνείς εξελίξεις όσο και για το Κυπριακό.
2. Να συμβάλει στη διαμόρφωση μιας πληροφορημένης κοινής γνώμης που να κατανοεί τα οφέλη της συμβιβαστικής λύσης του Κυπριακού, στο πλαίσιο μια διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα των κοινοτήτων.
3. Να λειτουργήσει ως δύναμη πίεσης για την υιοθέτηση καθαρής γλώσσας και μιας διαπραγματευτικής τακτικής στο Κυπριακό που να μην αφήνει περιθώρια ελιγμών στην τουρκική πολιτική ή τις εθνικιστικές δυνάμεις στην τουρκοκυπριακή πλευρά που επιδιώκουν τη διαιώνιση της διχοτόμησης.
4. Να λειτουργήσει ως δύναμη δράσης για τη δημοκρατική και κοινωνική μετεξέλιξη της κυπριακής κοινωνίας στη βάση των σοσιαλιστικών ιδεών και στόχων.

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Η πρωτοβουλία Σοσιαλιστών οργανώνει ιδρυτική συγκέντρωση στις 22 του Ιούνη 2009 και ώρα 19:30 στη Δημοσιογραφική Εστία.

Τη συγκέντρωση θα απασχολήσουν τα πιο κάτω θέματα:

- Οι σοσιαλιστές μπροστά στις νέες συνθήκες -Τάκης Χατζηδημητρίου
- Η παγκόσμια οικονομική κρίση - Σταύρος Τομπάζος
- Σοσιαλισμός στην Κύπρο και την Ευρώπη - Ζήνωνας Ποφαϊδής
- Σοσιαλιστική Λύση - Μιχάλης Παπαπέτρου
- Οργάνωση πολυδύναμων τάσεων - Θέμος Δημητρίου

Της συγκέντρωσης θα προεδρεύει η Μερóπη Τσιμίλλη

όνα περίοδο οικονομικής ανάπτυξης και ευημερίας, οδήγησαν στη μεγαλύτερη κρίση της καπιταλιστικής ιστορίας μαζί μ' αυτή του 1929. Η παρούσα οικονομική κρίση δεν είναι απλώς τραπεζική και χρηματιστική. Είναι η κρίση ενός μοντέλου ανάπτυξης που βασίζεται στην πρωτοφανή έξαρση των κοινωνικών ανισοτήτων. Στις ΗΠΑ το 10% των ανώτερων εισοδηματικών στρωμάτων κερδίζει το 50% του ΑΕΠ. Ποτέ στο παρελθόν δεν παρατηρήθηκαν στις ΗΠΑ τέτοιες ανισότητες, ούτε καν λίγο πριν την κρίση του

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Το παιχνίδι που χάνεται

Η επίθεση των πακιστανικών δυνάμεων που στηρίζονται από τις ΗΠΑ ενάντια στους Ταλιμπάν στην κοιλάδα Σουάτ έχει οδηγήσει 800 χιλιάδες ανθρώπους μακριά από τα σπίτια τους, στην πιο μαζική προσφυγοποίηση από τη δημιουργία του Πακιστάν το 1947. Ο Πακιστανός πρόεδρος έκανε έκκληση για βοήθεια σε περισσότερο από ένα εκατομμύριο ανθρώπους που αντιμετωπίζουν το φάσμα της «ανθρώπινης καταστροφής».

Οι ΗΠΑ νιώθοντας ότι η κυβέρνηση του Πακιστάν αλλά και του Αφγανιστάν είναι μπισκαρισμένες από έναν κρατικό μηχανισμό που είναι βαθιά διαβρωμένος από την αντίσταση ενάντια στους Αμερικανούς αλλά και από το μίσος του κόσμου απέναντί τους, απείλησαν να αποσύρουν την υποστήριξή τους.

Στο Αφγανιστάν τώρα ο Πρόεδρος Καρζάι κάλεσε για τερματισμό των αεροπορικών επιδρομών που οι Αμερικανοί διεξάγουν με αεροπλάνα που δεν είναι επανδρωμένα, για να αποφύγουν απώλειες που δεν γίνονται καθόλου εύκολα αποδεκτές στη χώρα τους, δημιουργώντας όμως με αυτό τον τρόπο μεγάλες απώλειες στον άμαχο πληθυσμό. Από την τελευταία μόνο «παράπλευρη απώλεια» χάθηκαν 130 ζωές. «Απαιτούμε τον άμεσο τερματισμό του βομβαρδισμού των χωριών μας», δήλωσε κυβερνητικός εκπρόσωπος.

Στο Ιράκ οι νεκροί από το ξεκίνημα της αμερικανικής εισβολής στη χώρα έχουν από καιρό ξεπεράσει το ένα εκατομμύριο. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας που φάνηκε να μειώνονται με την αύξηση των αμερικανικών στρατευμάτων, έχουν τελευταία φουντώσει ξανά μέσα σε ένα βαθιά αντιαμερικανικό κλίμα.

Ακόμα δεν κάθισε καλά-καλά η σκόνη από την ισραηλινή σφαγή του παρασμένου Δεκεμβρη στη Γάζα,

και ο κόσμος νιώθει το ρίγος της ισραηλινής τρέλας να διαπερνά τη σπονδυλική του στήλη. Μετά τις πρόσφατες εκλογές και την άνοδο του σκληρού εθνικιστή Νετανιάχου στην εξουσία, και τη συνεργασία του με τον φασίστα Λίμπερμαν, στον οποίο έδωσε και το υπουργείο Εξωτερικών, δεν σταματούν οι απειλές για ανάληψη δράσης, στο σύντομο μέλλον, εναντίον του Ιράν. Όσο και αν κάτι τέτοιο θα αποτελούσε πάνω από όλα καταστροφική κίνηση για τα ίδια τα στρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ, οι αντιφάσεις, η εκρηκτικότητα της κατάστασης είναι τέτοια που είναι δύσκολο να μπορεί οποιοςδήποτε να αποκλείσει οτιδήποτε.

Η βαρβαρότητα του κόσμου του οποίου ηγούνται οι ΗΠΑ είναι πραγματικότητα με την οποία οι λαοί είναι λίγο πολύ εξοικειωμένοι. Εκείνο που είναι πρωτόγνωρο, και που βγαίνει στην επιφάνεια με ολόένα και πιο επιταχυνόμενους ρυθμούς, είναι ο βαθμός στον οποίο οι ΗΠΑ έχουν χάσει τον έλεγχο, σε ένα παιχνίδι που χάνεται με την ημέρα.

Σ.Β.

Ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα στη Μέση Ανατολή

Σε συνέχεια της σφαγής του Δεκεμβρη στη Γάζα, της βαρβαρότητας με την οποία τόσο σχεδιασμένα λειτουργήσε η στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ, ήλθε η ομιλία της νέας υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ στο Κογκρέσο στις 26 Απριλίου, για να εκπλήξει με τον κυνισμό της: Αν δεν σκληρύνει η στάση μας απέναντι στην Τεχεράνη, δεν μπορούμε να αναμένουμε με

σταθερότητα. Οι νέες συνθήκες θα επιβάλουν στους άρπαγες αυτούς ακόμα περισσότερο να συγκρουστούν εθνικά με τα άλλα κράτη, τόσο για να αποπροσανατολίσουν το δικό τους κίνημα, αλλά και για να αρπάξουν περισσότερη λεία, ώστε να έχουν τη δυνατότητα να το ικανοποιήσουν, για να αποφύγουν κοινωνική αναταραχή και ανατροπές.

Ισραήλ να επιδιώκει ειρήνη με τους Παλαιστίνιους... τα δυο πάνε χέρι χέρι, τόνισε.

Αν οι Παλαιστίνιοι λοιπόν θέλουν πραγματικά ειρήνη πρέπει να συνεργασθούν με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ για να πείσουν ότι ο πραγματικός κίνδυνος για την περιοχή και τους λαούς της είναι η Τεχεράνη. Το κράτος των ΗΠΑ και του Ισραήλ, που συστηματικά μεθόδευσαν για δεκαετίες σφαγές απέραντης βαρβαρότητας, για τις οποίες υπάρχουν μαρτυρίες και από πρώην στελέχη των στρατιωτικών δυνάμεων του Ισραήλ, που από το 1967 τουλάχιστον σαμπόταραν οποιαδήποτε προσπάθεια συνδιαλλαγής με τους Παλαιστίνιους, βρήκαν τώρα νέο επιχείρημα για να αντιμετωπίσουν τη διεθνή πίεση για ειρήνη, ειδικά μετά τα γεγονότα του τελευταίου Δεκεμβρη.

Χωρίς να αποκλείονται διαφορετικές αποχρώσεις πολιτικής μεταξύ της νέας αμερικανικής ηγεσίας και της προηγούμενης, η ουσία είναι ότι η περιοχή με τον πετρελαϊκό πλούτο αποτελεί στρατηγικής σημασίας χώρο για τον Ιμπεριαλισμό. Χώρο που ο έλεγχός του αποκτά ακόμα περισσότερη σημασία, γίνεται ακόμα περισσότερο ζήτημα ζωής και θανάτου για την ιμπεριαλιστική μηχανή παραγωγής κέρδους, τώρα που η παγκόσμια οικονομική κρίση αφήνει στους ιμπεριαλιστές λιγότερη πίστη στο σύστημά τους και ακόμα λιγότερες δυνατότητες οποιωνδήποτε παραχωρήσεων.

Το ίδιο λιγότερα περιθώρια παραχωρήσεων παραμένουν και στο κράτος του Ισραήλ, τώρα που το οικονομικό σύστημα κλονίζεται και κάθε σπιθαμή εδάφους, οικιστικού ή αγροτικού, αποκτά ακόμα περισσότερη σημασία για τη διατήρηση της εσωτερικής

Η συμμετοχή των ιμπεριαλιστών στη διένεξη, με τα τεράστια συμφέροντα που ο χωροφυλάκας τους στην περιοχή επιβλέπει, δεν αφήνουν περιθώρια για οποιαδήποτε προοπτική ειρήνης. Το κλειδί για ειρήνη ήταν και παραμένει στα χέρια των καταπιεσμένων, των κατατρεγμένων από τον ιμπεριαλισμό λαών της περιοχής. Τίποτα δεν εξυπηρετεί τους ιμπεριαλιστές περισσότερο από την εθνική σύγκρουση, τίποτα δεν γέρνει την πλάστιγγα ενάντια στους λαούς, δεν δημιουργεί ισοζύγιο δυνάμεων χειρότερα για τους λαούς, από ό,τι η προσπάθεια για «εθνική» αντιμετώπιση όλων των ζητημάτων γενικά, και της ειρήνης ειδικότερα. Η εθνική αντιπαράθεση κάνει το κράτος του Ισραήλ, που έχει την απεριόριστη ιμπεριαλιστική στήριξη, αδύνατο να ηττηθεί, να εξαλειφθεί από το χάρτη. Στεριώνει την ίδια την ιμπεριαλιστική παρουσία με τον πιο σίγουρο τρόπο.

Είναι η έκκληση των Παλαιστίνιων, και όλων των άλλων, προς τους Ισραηλινούς, το κίνημα και την αριστερά, για κοινό μέλλον, για συμμαχία για να φιαχτεί το κοινό μέλλον, που θα αφαιρούσε το έδαφος για ανοχή της βαρβαρότητας της ισραηλινής στρατιωτικής μηχανής. Μιας ανοχής που στηρίζεται πάνω στο φόβο των Ισραηλινών για το αύριο, για τους Άραβες, φόβος που είναι ριζωμένος και μέσα στην ίδια την ιστορία τους που τόσο έντεχνα διατηρεί η ιμπεριαλιστική προπαγάνδα στα πλαίσια εξυπηρέτησης των σκοπών της. Η συμμαχία με τον λαό του Ισραήλ, με το κίνημα του Ισραήλ, είναι ο μόνος τρόπος να αντιμετωπισθεί η ανοικτή πληγή που ονομάζεται μεσανατολικό ζήτημα, για να φανούν νέοι ορίζοντες.

Σωτήρης Βλάχος

ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΛΙΜΝΙΤΗ

Προφάσεις εν αμαρτίαις

Για μια ακόμα φορά οι μάζες των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων βρίσκονται πιο μπροστά από τις ηγεσίες τους. Οι κάτοικοι της περιοχής Πύργου-Λιμνίτη αντιλαμβάνονται πλήρως ότι στο τέλμα που έφτασαν οι συζητήσεις για το άνοιγμα του οδοφράγματος του Λιμνίτη οφείλεται σε προφάσεις εν αμαρτίαις των ηγεσιών.

Ενωμένοι στον κοινό στόχο του ανοίγματος του οδοφράγματος οι κάτοικοι της περιοχής, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, δεν δέχονται να μην ανοίξει το οδοφράγμα για μερικά μπετόνια και να συνεχίσει η απομόνωσή του που διαρκεί εδώ και 45 χρόνια. Το αδιέξοδο στις συνομιλίες για το άνοιγμα του οδοφράγματος Λιμνίτη-Πύργου είναι απότοκο και αυτό της συνολικής αναποφασιστικότητας που δείχνουν οι ηγέτες των δύο κοινοτήτων στις συνομιλίες για συνολική λύση του Κυπριακού.

Η εκλογή Χριστόφια, έδωσε μια νέα δυναμική και προοπτική για λύση του Κυπριακού. Έδωσε ένα νέο αέρα στη συνείδηση του κόσμου – που για πέντε χρόνια επί Τάσου, ποτιζόταν με το δηλητήριο του εθνικισμού και του απορριπτισμού – με το ξεκίνημα των συνομιλιών και με το άνοιγμα της Λήδρας. Όμως, η αναποφασιστικότητά του να προχωρήσει δυναμικά, θέλοντας να ικανοποιεί και τους απορριπτικούς συνεταιρούς του, με τον αργό ρυθμό που πήρε η διεξαγωγή των συνομιλιών και τις αλληλοκατηγορίες με τον Ταλάτ, αυτές οι ελπίδες άρχισαν να ξεθωριάζουν. Ο δε Ταλάτ, αποστασιοποιημένος όλο και πιο πολύ από τους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους

ιπτικούς του Έργουλου.

Παρόλα αυτά, οι κοινές κινητοποιήσεις των κατοίκων της περιοχής Πύργου-Λιμνίτη, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, δείχνουν το δρόμο προς τις ηγεσίες. Αυτοί που για 45 χρόνια ζουν απομονωμένοι ξέροναν πολύ καλά ότι η ηλεκτροδότηση των Κοκκίνων ή τα λίγα μπετόνια καύσιμα (γύρω στα 100 λίτρα τη βδομάδα!) για τη γεννήτρια και δυο αυτοκίνητα του φυλακίου των Κοκκίνων - που έτσι κι αλλιώς τα παίρνουν διά θαλάσσης αυτά τα 45 χρόνια – δεν

είναι υποταγή στη θέληση του τουρκικού στρατού όπως αντιλήγονται οι εθνοπατέρες και όψιμοι θιασώτες του οδοφράγματος.

Αντιλαμβάνονται καλύτερα οι μάζες των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων που ζουν καθημερινά την απομόνωση, από τον κάθε ζύπνιο απορριπτικό αρθρογράφο του Φιλελεύθερου και της Μάχης και τους άλλους όψιμους οπαδούς του ανοίγματος, ότι αυτά τα αιτήματα του στρατού είναι αποτέλεσμα της μη λύσης του Κυπριακού και της διατήρησης του στάτους-κβο που τόσο ένθερμα υποστηρίζουν. Το τελευταίο διάστημα οι εθνικιστές και απορριπτικοί και στις δύο πλευρές παίρνουν λαβή και επιχειρήματα από τα αδιέξοδα και την έλλειψη προόδου στο Κυπριακό, τις αλληλοκατηγορίες μεταξύ των ηγετών και τώρα με τη δυστοκία για το άνοιγμα του Λιμνίτη, και χύνουν ασύστολα το δηλητήριό τους στις συνειδήσεις της κοινωνίας, προετοιμάζοντας όπως και προηγουμένως την απόρριψη της οποιασδήποτε λύσης εμφανιστεί στο μέλλον.

Ο αγώνας των κατοίκων της περιοχής Πύργου-Λιμνίτη πρέπει να γίνει μαζικός και δυναμικός αγώνας ολόκληρου του κυπριακού λαού. Οι ηγέτες των δυο κοινοτήτων να πάρουν το μήνυμα και να στηριχτούν στις μάζες και τον κοινό τους αγώνα για να ανοίξουν άμεσα το οδοφράγμα του Λιμνίτη όπως και κάθε άλλο οδοφράγμα, για μια βιώσιμη και ειρηνική λύση στο Κυπριακό που θα επανενώνει την Κύπρο και τις δύο κοινότητες.

Αχιλλέας Αχιλλέως

ΗΠΑ της συντήρησης ή των νέων ιδεών;

Όντως, οι Ενωμένες Πολιτείες Αμερικής δεν άντεχαν άλλο τη φοβική διακυβέρνηση του «ιού» Μπους, που υπερ-συντηρητική στο χαρακτήρα, νεοφιλελεύθερη και βουλιμική σε ό,τι αφορούσε την οικονομία, έφερε τη χώρα πολύ πίσω σε όλους τους τομείς. Η εκλογή του Ομπάμα, ήρθε ακριβώς για να χαρίσει κάποιες στιγμές ανάσας στην κουρασμένη από τους πόλεμους και την υπερεκμετάλλευση κοινωνία των Ε.Π.Α.

Στην Κύπρο ευτυχώς δεν χτύπησαν οι καμπάνες όπως τότε με τον Κάρτερ, αλλά σε άλλα «μήκη και πλάτη» άλλοι άνθρωποι όπως για παράδειγμα η Μαντλίν Ολμπράιτ εν είδει προσευχής, σε ανοικτή επιστολή της στον Ομπάμα, εκλιπαρεί τον τελευταίο αυτοκράτορα «να βάλει τέλος στην πολιτική του φόβου, να τους φερθεί ως να είναι ενήλικες, να τους βοηθήσει να κατανοήσουν τα άλλα έθνη και τις κουλτούρες τους, τον παρακαλεί να τους προκαλέσει να συνεργαστούν, να τους υπενθυμίσει τις μεγάλες ώρες της Αμερικής, τότε που ενέπνεε τον κόσμο» και ούτω καθ' εξής. (Αναδημοσίευση από Καθημερινή 15 Νιόβρη 2008).

Το μοντέλο της άκρατης και ανεξέλεγκτης διαρπαγής του πλούτου και του μόχθου των εργαζομένων όχι μόνο στις Ε.Π.Α. αλλά και στον υπόλοιπο κόσμο, η καταστρατήγηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των εργατικών κεκτημένων, μέσα από τους ληστρικούς μηχανισμούς της οικονομίας της ελεύθερης (βλέπε ασύδοτης) αγοράς φαίνεται ότι έχει ξεπεράσει κάθε όριο. Απόδειξη η βαθιά δομική κρίση που μαστίζει το οικοδόμημα της παγκόσμιας οικονομίας.

Πώς λοιπόν ο Ομπάμα θα καταφέρει να αναχαιτίσει την πορεία της κοινωνίας του προς τα πίσω; Πώς θα κλείσει την φαλίδα ανάμεσα στην τεράστια συσσώρευση πλούτου και τις εξαθλιωμένες ομάδες μειονοτήτων και των εργαζομένων; Πώς θα διαχειριστεί την αναπαιξία συστήματος υγείας και την τεράστια αποθησαύριση κέρδους που πηγάζει ακριβώς από αυτή την παραχώρηση της υγείας στις μεγάλες εταιρείες υγείας (ασφαλιστικές ταυτόχρονα). Ένα γεγονός που ξεκίνησε από την περίοδο της προεδρίας Νίξον;

Πώς θα πολεμήσει την άκρατη φαναμενταλιστική θρησκοληψία, την απαγόρευση των αμβλώσεων, την οπλοκατοχή, τη θανατική ποινή και τον θεοκρατικό «ευφυή σχεδιασμό»;

Στην Αμερική δεν έγινε επανάσταση που θα φέρεται τα πάνω κάτω. Έγιναν εκλογές και πρόεδρος βγήκε ο Ομπάμα που είναι μέλος του Δημοκρατικού Κόμματος. Η χρεοκοπία του μοντέλου «αποανάπτυξης» που εφαρμόστηκε την προηγούμενη περίοδο είναι δεδομένη. Ο Ομπάμα είναι υποχρεωμένος να ακολουθήσει άλλη οικονομική ατραπό, μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού βέβαια. Αν οι Ε.Π.Α. παραμείνουν το κέντρο της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ηγεμονίας είναι αμφίβολο για μια σειρά λόγους που έχουν να κάνουν ακόμα και με αυτή την ανάπτυξη που παρατηρείται στις χώρες των αναδυόμενων οικονομιών όπως η Ινδία και ιδιαίτερα η Κίνα. Όχι ότι κάποια από αυτές θα αντικαταστήσει τις Ε.Π.Α. ως ηγεμονεύουσα δύναμη, αυτό είναι αδύνατο για πάρα πολλούς λόγους. Ίσως τα γεγονότα που ζούμε να επιβάλουν μια πορεία που μοιραία οδηγεί σε μια αντίστοιχη ενοποι-

ημένη Ασιατική οικονομία με κοινό νόμισμα όπως τη δική μας ευρωπαϊκή, πράγμα που θα δημιουργήσει συνθήκες που θα οδηγήσουν σε μια παγκόσμια ενοποιημένη οικονομία ίσως με κοινό νόμισμα, όπου δεν θα υπάρχει μια ηγεμονική χώρα δύναμη.

Για να πετύχει ο Ομπάμα πρέπει να διοχετεύσει τις προσπάθειες της προεδρίας του στις νέες τεχνολογίες και τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Με αυτό τον τρόπο μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας, θα εξοικονομηθούν πόροι και θα ξεπεραστεί η κρίση που υπάρχει σήμερα. Κάτι τέτοιο όμως θα κινήσει τον υπάρχον οικονομικό κατεστημένο εκεί που πραγματικά θα πονέει και θα ματώσει. Είναι διατεθειμένος ο Ομπάμα να προχωρήσει και να πείσει αλλά και να συγκρουστεί; Υπάρχουν δυνάμεις στην αμερικανική κοινωνία πάνω στις οποίες μπορεί να στηριχτεί σ' αυτή την πορεία; Υπάρχουν οι στρατιές των εργαζομένων, αλλά φαίνεται ότι ο Ομπάμα όπως και ο προκάτοχός του έχουν φορτώσει την κρίση στους εργαζόμενους. Αυτοί χάνουν τις δουλειές τους, τις συντάξεις και τις ήδη αναιμικές τους οικονομίες και τα στήπια τους.

Τέλος, η απαγκίστρωση από τα μέτωπα του πολέμου φαίνεται πιο δύσκολη υπόθεση από ό,τι φαινόταν στην αρχή. Θα κερδίσει η Αμερική της παρωχημένης συντήρησης ή θα επιβληθεί η Αμερική της καινοτομίας και της απορρόφησης των νέων ιδεών, των καινοτομιών και των εργατικών αγωνιστικών παραδόσεων που όσο και αν προσπάθησαν οι δυνάμεις της συντήρησης να θάψουν βαθιά δεν το έχουν καταφέρει.

Χρίστος Βούδας

ΕΚΦΡΑΣΗ

Η εξέγερση των Τουρκοκυπρίων το 2003 έφερε το άνοιγμα των οδοφραγμάτων και την απώλεια της εξουσίας από τον Ντενκτάς μετά από 35 και πλέον χρόνια στην ηγεσία των Τουρκοκυπρίων.

Το σπάσιμο των οδοφραγμάτων έφερε τις δυο κοινότητες πιο κοντά παρά ποτέ τα τελευταία 50 χρόνια και τις ελπίδες για τη λύση του Κυπριακού και επανένωση του νησιού να φτάνουν στο απόγειό τους.

Στο δημοψήφισμα του 2004 για λύση με βάση το σχέδιο Ανάν οι μάζες των Τουρκοκυπρίων, με νέο ηγέτη τους τον Ταλάτ ο οποίος υποσχόταν τη λύση του Κυπριακού, έδωσαν ένα βροντερό ΝΑΙ με 65% της ψήφου, με όραμα τους την επανένωση και ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση μιας Ενωμένης Κύπρου, βλέποντάς το σαν μια προοπτική που θα άλλαζε σημαντικά το μέλλον τους μετά από 33 χρόνια διαχωρισμού και απομόνωσης.

Οι Ελληνοκύπριοι από την πλευρά τους με τις προτροπές του Τάσσου Παπαδόπουλου (του πλέον απορριπτικού και εθνικιστή ηγέτη στην ελληνοκυπριακή πλευρά) έδωσαν ένα βροντερό ΟΧΙ με 75% στο δημοψήφισμα.

Η ελληνοκυπριακή αριστερά τότε ανίκανη να ηγηθεί της διάθεσης των μαζών, εγκλωβισμένη στην εξουσία του Τάσσου που η ίδια ανέδειξε στην προεδρία, οδηγήθηκε κι αυτή στο ΟΧΙ υποσχόμενη ένα καλύτερο σχέδιο και λύση για το μέλλον.

Το βροντερό ΟΧΙ των Ελληνοκυπρίων ήταν ταυτόχρονα και ένα χαστούκι για τους Τουρκοκύπριους οι οποίοι πίστεψαν εδώ και χρόνια ότι βασικό εμπόδιο για τη λύση αποτελούσε ο Ντενκτάς.

Στην πιο ευνοϊκή ιστορικά συγκυρία του Κυπριακού, με τις αλλαγές του πολιτικού σκηνικού στην Τουρκία με την άνοδο του Ερντογάν, με την εξέγερση των Τουρκοκυπρίων και το διώξιμο του Ντενκτάς, η ελληνοκυπριακή ηγεσία της Αριστεράς αποδείχτηκε ανίκανη να μετρήσει τις συνθήκες και να δώσει την απαιτούμενη καθοδήγηση, αφήνοντας να χαθεί

μοναδική και ιστορική ευκαιρία για επανένωση.

Ήταν απόλυτα φυσικό με το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος οι Τουρκοκύπριοι να απογοητευτούν και να γυρίσουν ξανά στα καθημερινά τους προβλήματα. Τα τέσσερα χρόνια που ακολούθησαν του δημοψηφίσματος ο Τάσος φρόντισε να ροκανίζει το χρόνο και ταυτόχρονα να δηλητηριάζει με κάθε αφορμή το κλίμα μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Η περίπτωση του ανοίγματος του οδοφράγματος της Λήδρας είναι χαρακτηριστική της διάθεσης που είχε ο Τάσος για την παραμικρή κίνηση που θα έφερνε ξανά την ελπίδα μέσα στις δυο κοινότητες, όπου παρά τις εκδηλώσεις για έναν ολόκληρο χρόνο από τους ίδιους τους πολίτες και από τις δυο πλευρές του οδοφράγματος για άνοιγμά της, αυτός αρνείτο να το πράξει με διάφορες προφάσεις.

Ήταν αρκετή η άνοδος του Χριστόφια στην προεδρία για να

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Πέντε χρόνια μετά

ανοίξει αμέσως το οδόφραγμα. Η άνοδος του Χριστόφια στην προεδρία - του πρώτου αριστερού προέδρου στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας- μαζί και με το άμεσο άνοιγμα της Λήδρας έφερε ξανά την ελπίδα μέσα στις μάζες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων για την πιθανότητα εξεύρεσης λύσης και επανένωσης του νησιού.

Βλέποντας στην εξουσία και των δυο κοινοτήτων να βρίσκονται δυο αριστεροί ηγέτες θεωρητικά αποτελούσε ξανά μοναδική ευκαιρία για μια συμφωνία λύσης του Κυπριακού. Παρόλα αυτά ένας χρόνος έχει περάσει από την άνοδο του Χριστόφια, και οι συζητήσεις με τον Τουρκοκύπριο ηγέτη Ταλάτ παίρνουν έναν ατέρμονο χαρακτήρα, ενώ οι μάζες οδηγούνται ξανά στην απάθεια που προκαλεί η απουσία ορατής κατάληξης.

Την ίδια ώρα είχαμε την εν μέρει αλλαγή του πολιτικού σκηνικού στο

Βορρά όπου οι Τουρκοκύπριοι φέρνουν ξανά στην πρωθυπουργία τον Ερογλου γυρίζοντας την πλάτη τους στο κόμμα του Ταλάτ με πρωθυπουργό του τον Φερντί Σογιέρ. Αυτή η στροφή των Τουρκοκυπρίων θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως αποτέλεσμα της απογοήτευσής τους από την απουσία οποιασδήποτε λύσης στο Κυπριακό και ως αποτέλεσμα των συσσωρευμένων προβλημάτων που οδήγησε η οικονομική κρίση και της αδυναμίας της κυβέρνησης του Σογιέρ να προστατέψει τους εργαζόμενους. Η συγκατοίκηση Ταλάτ και Ερογλου, ο ένας στην προεδρία και ο άλλος στην

Ανάν που κατατέθηκε τότε στο δημοψήφισμα -η απόφαση τότε του ΑΚΕΛ για το ΟΧΙ έκανε αναφορά σε δυο τρία σημεία που χρειαζόταν βελτίωση, όπως εγγυήσεις για εφαρμογή της λύσης, ασφάλεια και συντόμευση χρονοδιαγραμμάτων εφαρμογής της - θα ήταν θέμα 2-3 μηνών για να καταλήξουν σε συμφωνία ζητώντας ταυτόχρονα από τις μάζες να στηρίξουν την εφαρμογή της.

Ακόμα και σε σχέση με την παγκόσμια οικονομική κρίση, που οι επιπτώσεις της άρχισαν να φαίνονται και στην Κύπρο, θα μπορούσε να αξιοποιηθεί η λύση σαν εργαλείο για να αντιστρέψει την κατάσταση όπου η προοπτική της ενοποίησης και ανοικοδόμησης ταυτόχρονα με την ομαλοποίηση των σχέσεων με την Τουρκία, θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια αλματώδη αναπτυξιακή πορεία περιορίζοντας οποιοσδήποτε επιπτώσεις από την κρίση.

Στο βαθμό όμως που οι ηγέτες των δυο κοινοτήτων δεν έχουν σαν αφετηρία των προσπαθειών τους τα συμφέροντα και τις διαθέσεις των μαζών και κατ'επέκταση την δική τους στήριξη και περιορίζονται στη διπλωματία και στα παιχνίδια της, η λύση θα παραμείνει απόμακρη.

Η ποιοτική διαφορά του 2004 με το σήμερα είναι ότι τότε οι μάζες βρίσκονταν στο προσκήνιο και κινούσαν αυτές τα νήματα και το ρουν της ιστορίας (ειδικά οι Τουρκοκύπριοι), σε αντίθεση με το 2009 όπου οι μάζες απογοητευμένες από την προηγουμένη περίοδο εναποθέτουν τις οποιοσδήποτε ελπίδες τους στους ηγέτες τους. Οι οποίοι, αντί να στηριχτούν σε αυτές και να τις ενεργοποιήσουν στην κατεύθυνση της λύσης περιορίζονται για την ώρα σε ατέρμονες συζητήσεις σε κλειστά δωμάτια ροκανίζοντας το χρόνο, ο οποίος καταλυτικά δουλεύει προς την εδραίωση της διχοτόμησης και της ξεχωριστής πορείας για την κάθε κοινότητα.

Οι ευρωεκλογές με τα αποτελέσματα που έδωσαν είναι μια σαφής ήττα για τις απορριπτικές δυνάμεις και ταυτόχρονα μια σαφής στήριξη-εντολή προς το Χριστόφια να προχωρήσει χωρίς κεφαλαιαντεύσεις προς την κατεύθυνση της λύσης. Σε αυτή την πορεία θα έχει συμπαράστατη την συντριπτική πλειοψηφία του Κυπριακού λαού.

Μάζος

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Τέρρα Σάντα 10

Διαμ. 1, Τ.Κ. 25475

2001 Στρόβολος, Λευκωσία

ΤΗΛ. 22757553 - 99455169

Φαξ: 22767540

Email: sosialistiki@cytanet.com.cy

Γράφου συνδρομητής

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο

Εσωτερικό €20

Ευρώπη €30

Αμερική

Αυστραλία €35

